

A full-page background image featuring a massive waterfall cascading down a dark, rocky cliff. At the base of the waterfall, a person stands on a dark, pebbly beach with their arms outstretched in a gesture of awe or triumph. A vibrant rainbow arches across the misty spray at the foot of the falls. The sky is a soft, hazy orange, suggesting a sunrise or sunset. The overall mood is one of natural grandeur and human wonder.

centralista

XLIX/2

A KÖZPONTI PAPNEVELŐ INTÉZET PAPNÖVENDEKEI ÉS ELŐLJÁRÓI

Első sor: Dr. Lovassy Attila prefektus, Dr. Martos Levente Balázs rektor, SER Michael August Blume apostoli nuncius, Száraz László spirituális

Második sor: Szabó, Gábor, Farkas Ákos, Csupor Márton, Hümpfner Erik, Szalai Tamás, Molnár Adám, Horváth László, Urbán Gábor, Szlama Ákos

Harmadik sor: Adorján Szabolcs, Illyés Dávid, Pongrácz Benedek, Csiki Ferenc Patrik, Véghseő Péter, Finta Zsolt, Kukucska Máté, Végerbauer Richárd nunciusi titkár

Hátsó sor: Rátkai István, Riesz Benedek, Mesics Richárd, Bakos Áron, Hasap Ferenc, Kakasi Dávid

A képről hiányzik: Szarka Zoltán, Utschalott Árpád József

KÖZPONTI
SZEMINÁRIUM
Budapest

centralista XLIX/2

centralista

XLIX/2

„Találkoztam Jézussal!”

KÖSZÖNTŐ

Nagy szeretettel és tisztelettel köszöntöm a kedves Olvasót a Központi Szeminárium papnövendékeinek Magyar Egyházirodalmi Iskolája nevében.

„Legyen túláradó a hálaadástok.” (Kol 2,7) –
buzdítja Szent Pál apostol a kolosszei közösséget.

Minden bizonnyal az elmúlt időszakban mindannyiunk számára nehéz feladat lehetett eleget tenni ennek a felhívásnak. Ennek ellenére úgy vélem, hogy az elmúlt félévre hálatelt szívvel tekinthetünk vissza, mert a Jóisten tenyeren hordozta szemináriumunk közösségét.

Nem állítok valótlan, ha azt mondom többen kétségek közepette kezdtük meg az idei szemeszt. Kiindulva az elmúlt év tapasztalataiból, sok nehézségre, akadályra és küzdelemre számítottunk. Vártuk a találkozásokat, a közös szolgálatot, de mindezek mögött ott rejtőzött bennünk a félelem, hogy idén vajon mi következik?

Ám a szeptemberi Eucharisztikus Kongresszuson megélt pillanatok, az Úr Jézussal való találkozás várakozáson felüli lendületet adott mindnyájunk számára. Hiszem, hogy folyamatosan merítkezhetünk belőle, és ezt meg is kell tennünk.

A karácsony küszöbén ismét a Vele való találkozásra készülünk, de más formában. Most nem azt akarjuk szemlélni, aki már hordozta a keresztet, aki vállalta a mérhetetlen szenvedést, aki feltámadásával megváltott bennünket, hanem a gyermeket, aki védtelen és sebezhető.

Ennek a törékeny gyermeknek a születése ad nekünk okot az örömrre, amiről Izaiás próféta is ír, és amit az angyal is meghirdet a pásztoroknak.

Ujjongjunk hát és örvendezzünk, hiszen az Isten emberi alakot ölt, hogy közöttünk legyen, találkozhassunk Vele, és támogasson minket.

Ezzel az örömmel kívánok a MEI nevében áldott karácsonyi ünnepeket és kegyelmekben gazdag boldog új esztendőöt minden kedves Olvasónak!

Molnár Ádám, MEI elnök

TARTALOM

Köszöntő (Molnár Ádám) **5**

Előszó (S.E.R. Cserháti Ferenc) **9**

MUTASD MAGAD

Adorján Szabolcs **14**

Horváth László **16**

Hümpfner Erik **18**

Illyés Dávid **20**

Kakasi Dávid **22**

Kukucska Máté **24**

Urbán Gábor **25**

Véghseő Péter **27**

LELKISÉG

Utschalott Árpád: Advent 1. vasárnapja **29**

Mesics Richárd: Advent 2. vasárnapja **33**

Horváth László: Advent 3. vasárnapja **37**

Rátkai István: Advent 4. vasárnapja **39**

Pongrácz Benedek: A pusztaság **42**

Riesz Benedek: Amim van, azt neked adom! **46**

SZOLGÁLATAINK

Bakos Áron: A kórházi gyakorlatról **49**

Csupor Márton: „Hálát adok azért, hogy Isten ekkora kereszttel ajándékozott meg” – találkozni Jézussal az idősek tanúságtételében **53**

Finta Zsolt: Találkoztam Jézussal a Deák téren **55**

Csiki Ferenc Patrik és Hasap Ferenc: A Szeretet
Misszionáriusainál **58**

Szalai Tamás: Isten és Covid - egy szociális év
margójára **60**

BESZÁMOLÓK

Kispapok nyári élményei – személyes
beszámolók **63**

Szabó Gábor: Találkoztam Jézussal? A NEK-ről **74**

Rátkai István: Kilépni a kapun **81**

Farkas Ákos: Indue me Domine, novum
hominem **84**

Hümpfner Erik: Lelki léptékben mérve **86**

Illyés Dávid: Akolitus avatás a Központi
Semináriumban **89**

Molnár Ádám: Egy nem mindennapi látogatás
margójára **92**

Szlama Ákos: Országos Kispap Focikupa **97**

FOTÓROVAT

Képválogatás **101**

A Központi Papnevelő Intézet növendékeinek
névsora **103**

ELŐSZÓ

SORSDÖNTŐ TALÁLKOZÁSOK

Martin Buber zsidó filozófus szerint az élet az igazi, bensőséges, mély találkozások megnyilvánulása, az emberi szív legbensőbb vágyakozásaiból fakadó találkozásokban, a másik örökös keresésében rejlik: *„Minden valóságos élet – találkozás”* – mondja.

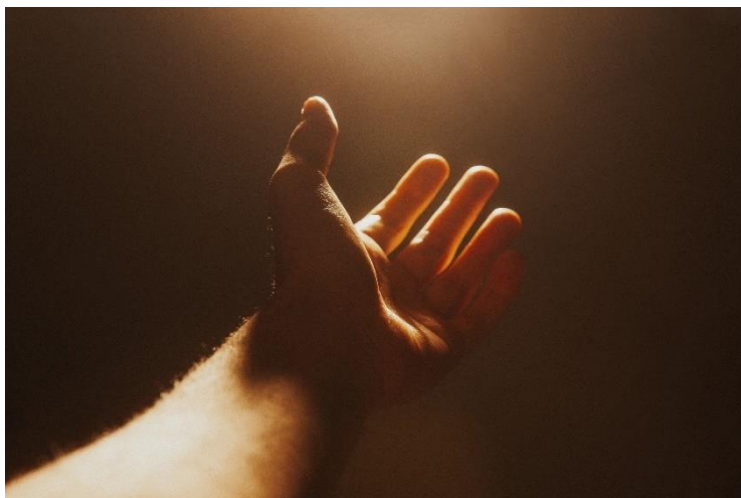
Tagadhatatlan, hogy vannak életre szóló és sorsdöntő találkozások, amelyek teljesen megváltoztatják az ember bensőjét és egész pályafutását. A Szentírás éppen arról tanúskodik, hogy Isten szenvedélyesen szereti és keresi az embert, találkozni akar vele, és ha ez a találkozás valóban megtörténik Istennel, akkor teljesen átalakul, megújul, új életre kel az ember. A hit világában mindenesetre óriási jelentősége van a személyes találkozásoknak. Gondoljunk az első apostolok: Simon és testvére, meg a Zebedeus testvérek meghívására (Mk 1, 16-20). A Jézussal való személyes találkozás egy teljesen új fordulatot hozott a halászegények életében. Hívására elhagyták mindenüket és követték Jézust, sőt végül még életüket is feláldozták érte, csak hogy Vele maradhassanak és elnyerjék annak az új életnek a teljességét, amely az örök üdvösséget, „az új eget és új földet” jelentette számukra. De az élő és életadó Jézussal találkozott a samariai asszony, Zakeus, a vámos, a házasságtörő asszony, Nikodémus, a vagyonához ragaszkodó gazdag ifjú és a két felujjongó emmauszi tanítvány is. Valamennyien új életet kezdtek és követték Jézust.

Nem szokták a Jézus-találkozások közé sorolni annak a három ifjúnak a történetét, akik számára ugyancsak sorsdöntő esemény volt a találkozás Jézussal a Jeruzsálem felé, a megdicsőülés felé vezető úton: az első lelkesen, de meggondolatlanul, a második felszólításra és vonakodva, a harmadik önként, de bizonytalanul vállalkozott az új életre Jézussal (Lk 9, 57-62), amelyre Isten mindnyájunkat meghívott.

Az első lelkesedett Jézusért és feltétlenül nyomába akart szegődni: *„Követlek, bárhová mész is”* (Lk 9, 57) – mondta könnyelműen. Úgy látszik, hogy meggondolatlan lelkesedésében egyáltalán nem számolt a Krisztus-követés nehézségeivel: a vele járó hontalanság kellemetlenségeivel, *„az idegen földön való járkálással”,* a családi fészek melegének elhagyásával, a vándor- és zarándoklét viszontagságaival. Jézus ezért figyelmezteti, hogy minden jó szándéka mellett, nagyon jól gondolja meg, hogy mire vállalkozik, mert *„a rókának van odúja, az ég madarainak fészke, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania”* (vö.: Lk 9, 58).

Arra emlékezteti, hogy aki nyomába szegődik, annak Hozzá hasonlóan, azzal is számolnia kell, hogy adott esetben le kell mondania családról, otthonról, barátokról, ismerősökről és egyebekről, mert követőivel könnyen megeshet, ami Vele: akit embertársai hamis prófétának néztek, elutasítottak, gúnyoltak és száműztek. Mind ez ma is megtörténhet azokkal, akik komolyan veszik keresztény hivatásukat.

Előfordulhat, hogy még barátaik és hozzátartozóik sem fogják megérteni őket; esetleg álmodozóknak, forrófejű forradalmároknak vagy kellemetlen békétlenkedőknek tartják majd őket.

A második fiatalember látszólag egyáltalán nem lelkesedett Jézusért. A Mester mégis felszólította: *„Kövess engem”*. A találkozás Jézussal őt sem hagyta érintetlenül. Döntenie kellett, hogy vagy elfogadja Ura meghívását és sorsközösséget vállal Vele, azaz búcsút vesz otthonától, családjától, lemond érte a családi életéről, az apaságról, a családi vagyonról, vagy figyelembe se veszi és visszautasítja Ura meghívását.

Az ifjú tétovázott és nem tudta, mitévő legyen. Mielőtt elszánta volna magát a kalandra, előbb tisztességesen el akarta temetni éppen elhunyt apját. Jézus viszont már ezt is vonakodásnak tekintette, és majdhogy *„könyörtelenül”* sürgette: *„Hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat. Te pedig menj, és hirdesd az Isten országát”*. Jézus tanítványának ugyanis, tudnia kell, hogy mit akar és mi a kötelessége Ura iránt. Van olyan idő, amikor semmi sem lehet fontosabb az Úr szolgálatánál, és hátat kell fordítani a világ minden egyéb „halott” és hiábavaló dolgának, és az Életet kell szolgálni.

Valamennyien ismerünk hasonló fenntartásokat az Úrral szemben: *„Követném Jézust, de hát mit szólnak majd ismerőseim és barátaim? Pap lennék, vagy talán éppen*

szerzetes – szól a másik, de hát tekintettel kell lennem időszedő apámra s anyámra, meg a testvérekre és a családi nyugalomra, meg hát még a családi örökségre is. Előbb talán körül kellene nézmem a világban, s aztán majd megpróbálom, talán követem az Úr hívó szavát”. Jézus persze ismeri az élet realitásokat, mégis határozottan kijelenti, hogy követésében nincs helye „az igen-de”, a „talán” és a „ha” tétovaságának, mert aki nyomába lép, azt nem vezérelhetik emberi tekintetek, annak semmi sem lehet fontosabb az Úr akaratanál!

Mindez még nyomatékosabban kitűnik a harmadik fiatalember esetében, aki önként jelentkezett Jézus követésére, de mégis bizonytalan: Előbb legénybúcsút szeretne tartani, és még hozzátartozóitól is el akarna búcsúzni. Jézus azonban egyértelmű, határozott, radikális és gyors döntést vár: *„Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára”*. Ezzel jelzi, hogy követése teljes odaadást, éberséget, állandó figyelmet igényel. Attól semmiféle földi dolog vagy emberi tekintet nem vonhatja el a figyelmet. Az ide-oda táncolás, kacsintgatás megbénítja a keresztény elkötelezettséget, a buzgóságot, a zélust.

Aki valaha szántott, vagy ismeri hogyan szántottak a múltban, az jól tudja, hogy szántás közben keményen meg kell fogni az eke szarvát és csak előre szabad tekinteni, különben egyenetlen, girbe-görbe lesz a szántás, vetésre alkalmatlan. Az megérti, hogy Jézust csak rászegzett tekintettel, megtorpanások, félre- és visszalépések nélkül lehet igazán követni. Aki Nálánál más valamit fontosabbnak tart, az alig lesz használható munkás az Úr szántóföldjén, az Úr szőlőjében. Jézus teljes elkötelezettséget vár: Istennek elébe semmit se helyezetek! A keresztények hivatása, és még inkább a papi és szerzetesi hivatás, nagyon komoly és határozott elkötelezettséget, teljes odaadást igényel. A tanítványok számára Isten országának elnyerésénél semmi sem lehet fontosabb: *„Ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket (a többi) mind megkapjátok hozzá”* (Mt 6, 33)!

✠ Cserhádi Ferenc

MUTASD MAGAD

A HÁZ ÚJ NÖVENDEKEI

ADORJÁN SZABOLCS JÓZSEF

Adorján Szabolcs József vagyok, a Szombathelyi Egyházmegye papnövendéke.

2002. szeptember 9-én születtem Keszthelyen. Gyermekkoromat Mihályfán töltöttem családommal, általános iskolába a környékbeli falvakba jártam.

Középiskolába a Premontrei rendi Szent Norbert Gimnáziumba jártam Szombathelyre. Biológia tagozaton tanultam, s érettségiztem is ebből a tárgyból emelt szinten. Eredetileg orvosi pályára készültem.

Már gyermekkorom óta nagyon érdekelt, s foglalkoztatott a hitünk. Mivel vallásos családból származom, szüleim megtanítottak imádkozni, és első osztályos koromban már rendszeresen jártunk szentmisére. A későbbiekben sokat ministráltam, s ezt folytattam is, mikor Szombathelyre kerültem.

A katolikus gimnázium és az egyházi kollégium nagyon jó táptalajt nyújtott hivatásom magjainak. Sokat jártam a különböző liturgikus alkalmakra, programokra, és volt szerencsém megismerni sok olyan embert, akikkel tudtam erről beszélgetni, tanácsot kérni.

Sok elmélkedés, meghitt beszélgetés, megpróbáltatás után sikerült meghoznom a döntést. S mikor választani kellett, utat mutatott számomra a Jóisten, és az Ő kegyelméből a papi hivatást választottam.

Püspök úr a Központi Papnevelő Intézetbe küldött tanulni.

Kérem minden kedves Olvasó imádságát, nemcsak saját, hanem kispaptársaim hivatásáért is.

„Egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek!”

1Pét 1, 22

A HÁZ ÚJ NÖVENDEKEI

HORVÁTH LÁSZLÓ

Horváth Lászlónak
hívnak, és a
Szombathelyi
Egyházmegye
papnövendéke vagyok.

2001-ben születtem a
New Jersey államban
lévő Princeton-ban, az
Egyesült Államokban.

Harmadik generációs
külföldi magyar vagyok,
és háromgyermekes
családba születtem legfiatalabbként. A gyermekkorom
nagy részét kint töltöttem, ahol részt vettünk az ottani
magyar közösségekben, többek között cserkészletben,
magyar iskolában és egyházközségben.

Magyarországon először 2010-ben volt lehetőségem járni,
ami nagy hatással volt rám. Látogatásunk a Pannonhalmi
Főapátságba különösen is nagy benyomást tett. Három
évvel később jelentkeztem is a bencés gimnáziumba,
ahová fel is vettek a hatéves képzésre.

Ezek az évek nagyon sok lehetőséget nyújtottak
számomra, például testvériskolai kapcsolatok révén
kijutni más országokba: Kárpátaljára, Erdélybe meg
Délvidékre, de Németországba, Franciaországba és
Lengyelországba is. Sport- és zenefoglalkozások
szempontjából is rengeteg lehetőség adódott.

Volt lehetőségem versenyszerűen vívni, de új
hangszereken (pl. orgona) is tanulni az egyházzenei
képzés keretein belül. Az egyházzene mindig is fontos
volt számomra, a gregorián nagyon közel áll a szívemhez.
Pannonhalmán 2019-ben érettségiztem.

Egy évet tanultam a Semmelweis Egyetem Gyógyszerésztudományi Karán, és ekkor hallottam meg Isten hívását a papság felé.

Egy egyházzenesz barátom révén (akivel egy osztályba jártam Pannonhalmán) kerültem be a Váci utcai Szent Mihály templom scholájába, ahol a gregorián mellett meghatározónak bizonyultak a más fiatalokkal, családos emberekkel, papi hivatásra készülőkkel és papokkal folytatott beszélgetéseim.

Világossá vált számomra, hogy jó keresztény férfinak lenni nagy kihívás a mai világban, különösen papi hivatással, és hogy ennek az útnak járására kaptam meghívást, amelyet kötelességem követni.

Nagyon hálás vagyok mindazokért, akik kísérték és imáikkal támogattak ezen az úton, kérnénk a kedves Olvasókat is, hogy legyenek kedvesek imádkozni a papi és szerzetesi hivatásra készülőkért.

„Bocsásd ki világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem és vigyenek el szent hegyedre és a Te hajlékodbá! És bemegyek az Isten oltárához, Istenhez, ki örömmel tölti el ifjúságomat.” (42. zsoltár)

A HÁZ ÚJ NÖVENDEKEI

HÜMPFNER ERIK

„Bizonyos lehetsz abban, hogy bármi is történik veled, Isten gondviselése és hatalma veled lesz. Semmi olyan nem tud történni, aminek ne lenne helye az ő szeretet-tervében. Éppen ezért adhatsz hálát mindazért, ami előtted van, és amit majd az idő tár fel apránként a számodra.”

(Wilfrid Stinissen OCD)

Stinissen ezen gondolatával nemrégiben találkoztam, és mélyen megérintett. Életem eddigi eseményeire, tapasztalataira hasonlóan tekintek.

Kisgyermekkoromtól kezdve mindig adottak voltak a körülmények, hogy az Istennel való kapcsolatom növekedhessen. Halás vagyok mindezért.

Emellett, vagy ennek ellenére mégis furcsa lehet, hogy érettségi után sok minden mást is tanultam, az élet más területein is kipróbáltam magam. E tapasztalatok sokszínűen gazdagítják jelen életemet is.

A közösség Istennel és emberekkel egyre fontosabbá vált számomra az évek során. Mostanra formálódott ki bennem Isten az Ő- és gyermeki szolgálatára megszólító hívására való válaszom.

Sok érzés kavargog bennem, lelkesedés, kétségek, vágyakozás... A következő évek az Őbenne való elmélyülés, a lelki formálódás, a bennem lévő kérdések kitisztulásának ideje.

Lehet, hogy hasonlóan vagyunk mindannyian saját életkérdéseinkkel kapcsolatban. A válaszok keresése és az úton haladás hatalmas kaland mindannyiunk számára.

Stinissen gondolata mentén merem hinni, hogy Isten minden helyzetben, történésben ott van velünk, és hordoz. Így már most fontos, hogy tudjak és tudjunk hálával tekinteni a megtörténtekekre és mindarra, amit Isten mindannyiunk számára személyre szabottan végtelen szeretetével szán.

A HÁZ ÚJ NÖVENDEKEI

ILLYÉS DÁVID

Nagy szeretettel köszöntöm a kedves Olvasót, a nevem Illyés Dávid, Veszprémi Főegyházmegyes papnövendék vagyok.

Győrben születtem, Tét városában lakok, családomról csak annyit írnék, hogy egyke vagyok, nincs testvérem.

Győrben, a Bencés Gimnáziumban tanultam és utána rögtön jelentkeztem a Győri Egyházmegyébe, majd két év múlva egyházmegyéet váltottam, a Veszprémi Főegyházmegyébe kerültem, ahol Dr. Márfi Gyula érsek atya bizalmat szavazott nekem, és felvett az egyházmegyébe.

Három évig tanultam Veszprémben, majd az ottani szeminárium bezárása után, egy év pasztorális gyakorlaton voltam a veszprémi Szent László Plébánián.

Ebben a tanévben pedig tovább folytatom tanulmányaimat a Központi Szemináriumban, ahol reményeim szerint be is fogom fejezni azokat.

Hivatásom talán kiskoromban kezdődött. Mikor gyermek voltam, édesapámmal mindig együtt olvastuk a Szentírást, és minden szakasznál elmagyarázta, mit jelent az adott rész.

Számomra a mai napig nagy értékkel bír, kedves emlék róla, hiszen ez alapján alakult ki, hogy ezt a hivatást válasszam.

Győrben a bencéseknel tovább alakult, hogy én az Istent szeretném szolgálni, és ennek a legjobb módján, a papi hivatás szolgálatán keresztül valósítanám meg ezt a vágyat. Bár az elmúlt években sok mindent átéltem, elég sok jót és rosszat. De egy valamit nem vehetnek el tőlem.

Azt, hogy ezekben az időszakokban megtapasztalhattam a mindenek Atyjának gondoskodását és nagy szeretetét.

Bárhogyan alakult az adott szituáció, én pozitívan tudtam kijönni. Nem szeretném véka alá rejteni ezt a nagy ajándékot, hanem másoknak is tovább akarom adni Krisztus szeretetét.

Egy mondással szeretném befejezni, ami Abraham Lincolntól, az Amerikai Egyesült Államok 16. elnökétől származik és úgy vélem, rám is igaz: „*Lassan haladok, de sosem hátrafelé.*”

A HÁZ ÚJ NÖVENDEKEI

KAKASI DÁVID

"Szeressétek egymást azzal a szeretettel, amellyel én szerettelek benneteket!" (Jn 15,12)

Kakasi Dávid Elek vagyok, a Hajdúdorogi Főegyházmegye negyedéves papnövendéke.

Budapesten születtem 1994. április 24-én. Gyermekként nagy

hatással volt rám a lakóhelyünkhöz közeli római katolikus templom plébánosának, Kerényi Lajos atyának nagy emberszeretete és papi életpéldája, és alma materem, a Pannonhalmi Bencés Gimnázium bencés atyáinak sokoldalúsága s elhivatottsága.

Hat évnyi nevelkedést követően először azt gondoltam, a mérnöki világban kellene dolgoznom, így a Műegyetem fizikus szakán folytattam tanulmányaimat.

Három év, s a müncheni bencés apátságban töltött négy hónap után mégis úgy tűnt, a Jóisten talán mégsem arra hív, hogy a természettudományos szakma élvonalába nem tartozó, közép-szerű mérnökként éljem le életemet.

Ehelyett talán arra, hogy foglalkozzak azzal, amihez kedvem már régóta volt ugyan, de bátorságom hozzá kevés; s ami még a technikai kihívásoknál is jóval égetőbb feladata ma az emberiségnek: megtanítani egymást a Jóisten, a családi élet és felebarátaink szeretetére.

Így adtam be jelentkezésemet a nyíregyházi Görögkatolikus Papnevelő Intézetbe, ahonnét metropolitám öt év elteltével Budapestre küldött.

Szinte felrázott, amikor szemináriumi spirituális atyánk saját hivatásérzetéről vallott nekünk, újonc központistáknak:

"szeretnék főállásban szeretni".

Igen, én is ebben lelem majd remény szerint leendő görögkatolikus papként legnagyobb örömeimet, mintegy megjelenítve az Egyház és a rámbízandók számára azt a szeretetet, amivel az engem folyamatosan vezető Jóisten mindenkor megajándékoz.

Hogy ez valóban sikerüljön, ehhez kérem a kedves Olvasó imádságát.

A HÁZ ÚJ NÖVENDEKEI

KUKUCSKA MÁTÉ

Kukucska Máté vagyok, a Székesfehérvári Egyházmegye papnövendéke. 2001-ben születtem Székesfehérváron. Gyermekkoromat a város mellett fekvő Iszkaszentgyörgyön töltöttem, ide jártam óvodába és általános iskolába, továbbá itt lettem megkeresztelve, és itt voltam elsőáldozó.

Már általános iskolás koromban megfogalmazódott bennem a papi hivatás gondolata, ami a későbbiekben is meghatározó része volt életemnek.

Gimnáziumi tanulmányaimat Esztergomban, a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégiumban végeztem, ahol 2020-ban érettségiztem le. Az érettségi utáni egy évet munkával töltöttem, dolgoztam építkezésen és gyári munkásként is.

Ez az év segített a leginkább abban, hogy tisztázódjon bennem a hivatásom, és a világi életben szerzett tapasztalatok alapján határoztam el, hogy hivatalosan is igent mondok az Úr akaratának.

A sikeres felvételi után a 2021/22-es tanévtől pedig főpásztorom rendelkezése alapján a Központi Szemináriumban készülök a papi hivatásra.

A HÁZ ÚJ NÖVENDEKEI

URBÁN GÁBOR

Urbán Gábornak hívnak, a Váci Egyházmegye papnövendéke vagyok. Mielőtt a papság felé vezető utat választottam, Monoron éltem családommal együtt. Gyermekkoromban ide jártam általános iskolába, majd később gimnáziumba is.

Hálás vagyok, hogy olyan családban nőttem fel, akik fontosnak tartják a keresztény értékeket, és a mai napig élvezem ezt a támogató hátteret.

Már kisgyerekkoromtól a helyi egyházközség különböző csoportjaiba jártam, később, kamaszkoromban pedig az akkori plébános, Csáki Tibor atya szellemisége ragadott meg, ahogyan munkatársaival egy élő egyházközséget kezdett formálni. Igyekeztem minden ifjúsági és liturgikus programon részt venni, ministráltam, kis ifjúsági csoportot vezettem később, illetve a táborainkban segítőként vettem részt.

Magával ragadott az egyháznak ez az arca, amiben megláttam, mennyi érték és élet van egy-egy ilyen közösségben.

Ez indított el azon az úton, hogy az egyházmegye berkeiben dolgozzak lelkipásztori munkatársként és közösségsszervezőként három településen és fiáikban, kilenc évig.

A hivatás felé vezető utamat nem tudnám egy konkrét pillanathoz kötni. Úgy érzem, hogy Isten szépen lassan helyezte el azokat az útjelzőket, amik végül hozzá vezettek.

Általános iskolás koromban kezdtem érezni egy mélyebb kapcsolatot az Úrral, majd újra és újra találtam valamit az életemben, ami vezetett ezen az úton.

Isten nagy szeretetét éreztem meg abban is, hogy hagyott kibontakozni, türelmesen várt, és szabadon tudtam válaszolni akkor, amikor késznek éreztem magam. Ez a fajta türelmes szeretet az, ami a következő igével van összhangban számomra:

„A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki. Hűségesen elviszi az igazságot.” Iz 42, 3

Ez a szakasz emlékeztet arra mindig, hogy ha Isten ilyen türelmes velem, akkor én is hasonló türelemmel és odafigyeléssel éljem meg a saját hivatásomat.

A HÁZ ÚJ NÖVENDEKEI

VÉGHSEŐ PÉTER

Végheő Péter vagyok, 2001. március ötödikén születtem Nyíregyházán. Édesapám görögkatolikus parochus, édesanyám hittan-olasz-történelem szakos tanár. Egy fiútestvérem van.

Mikor megszülettem, Nyírcsászárban éltünk, utána Kálmánházán, Rakamazon, majd 2007-től a nyírszölősi egyházközség tagja vagyok, ahol ministránsként és sekrestyésként teljesítek szolgálatot.

Gyermekekorom óta érzem Isten hívó szavát a papság felé. Az oltár mellett nőttem fel. Ahogy egyre nagyobb lettem, annál nagyobb elhivatottságot éreztem arra, hogy papként segítsék az embereken.

A szentségek mindig is csodálattal töltöttek el, melyek Isten végtelen kegyelmét és alázatosságát mutatják meg.

Úgy érzem, nekem is ezt az utat kell követnem, és másoknak is ezt az irányt kell mutatnom. Hatalmas példát mutatnak számomra az őseim, akik generációkon át papként szolgálták az Egyházat.

Én is, mint ők, Krisztus képmása akarok lenni az emberek számára.

LELKISÉG

UTSCHALOTT ÁRPÁD JÓZSEF – II. ÉVF.

ADVENT 1. VASÁRNAPJA

„Jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban...” (Lk 21,25). A jelek végigkísérik az egész életünket, rengeteg jel vesz körül minket. Na persze itt nem azokra a jelekre gondolok, amelyeket az emberiség kitalált a betűk vagy a számok jelölésére, hanem azokra a jelekre, amelyek számunkra sokszor Isten üzenetét közvetítik.

Ezeknek rengeteg formája, fajtája van, és nem is mindig olyan könnyű megkülönböztetni őket. Sok esetben nehéz megmondani, hogy honnan származnak, mi a céljuk, mit kell velük kezdenünk, vagy egyáltalán tényleg valóságos jelek-e. Néhányat kiemelnék, amelyek a hívó ember életében fontos szerepet töltenek be.

Az első ilyen – talán úgy is mondhatnánk, hogy természetesen az első – a kereszt.

Megváltásunk jele. Isten önfeláldozó szeretetének jele. Botrány. Szeretet. Élet.

Nagyon nehéz lenne mindent leírni, amit a kereszt jelent, jelez számunkra. A kereszt, amelyen Krisztus, az ő halálával legyőzte a halált. A nem hívó ember számára borzalmas kínok, értelmetlenség és halál jele ez. Ha pusztán földi szemmel nézzük, valóban ezeket látjuk, amikor a keresztre tekintünk. Számunkra ez mégis több, mert megadatott nekünk, hogy nem csak földi szemmel tudunk a keresztre tekinteni, hanem hívő lélekkel.

Minket meghívtak arra, hogy így tekintsünk a keresztre és a Keresztre-feszítettre, aki „a zsidóknak botrány, a pogányoknak balgaság, a meghívottaknak azonban Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége” (1Kor 1,23-24). Erős, biztos jelünk ez. A haláltól megváltott életünk jele.

A szentségek láthatatlan kegyelmek látható jelei. Nem szeretnék nagyon mélyen belemenni különböző szentségtani értekezésekbe, csupán azért említem meg, mert igencsak fontosak ezek a hívő ember életében. Krisztus alapította és az Anyaszentegyház ezek által él és élte.

Természetes számunkra, hogy ezekben a jelekben nem a hordozóikra figyelünk, mint például a vízre, a krizmára, vagy az ostyára, hanem a kegyelemre, amit Isten ezen eszközök által juttat számunkra, és ami életet ad nekünk.

Kitűnik, hogy az Istentől kapott jelek valamilyen formában mindig életet jelentenek. Ezek mellett viszont vannak olyan jelek is körülöttünk, amikről nem tudjuk ilyen bizonyossággal megmondani, hogy azok Istentől származnak-e, vagy hogy azokat Isten jelként adja-e számunkra.

Szentképekkel minden hívő találkozik, talán többel is mint szükséges. Anyaszentegyházunk pontosan meghatározta, hogy a szentképek nem rosszak, hiszen nem a képet, hanem azt a szentet tiszteljük, akit ábrázol. Nem egészen biztos, hogy Istentől kapott jelek ezek, hiszen lehetnek a hívő ember buzgó és jószándékú próbálkozásai is, de Hozzá vezethetnek, ha nem felejtünk el két fontos alapszabályt: a szenteket tiszteljük, nem a képeket, és a szenteket nem imádjuk, hanem tiszteljük.

Emellett vannak olyan dolgok az életünkben, amelyeket biztosan Istentől kaptunk, de nem biztos, hogy jelként kell rá tekintenünk. Ilyen például a természet, a teremtett világ. Csodálatos és néha bizony Istentől kapott jelként szemlélhetjük, amennyiben az Ő hatalmának vagy teremtő bölcsességének jeleként értelmezzük.

Sajnos viszont sok furcsaság, nehézség és tévedés származhat a teremtett világ vizsgálatából, gondoljunk csak például a mohóságra, pazarlásra vagy akár a panteizmusra, esetleg a 'tobzódásra, részegeskedésre és az evilági gondokra' (vö: Lk 21,34).

Hiszem, hogy ha Isten a természetén keresztül akar valamit jelezni számunkra, akkor mind lelkileg, mind testileg odavezet bennünket ehhez a jelhez, hogy tévedésbe ne essünk. Ám ilyenkor találkozhatunk az életet adó Élettel.

Sajnos az ellenség is küld nekünk jeleket, amik ügyesen álcázott, mesterien megalkotott, kíváncsú és vonzó jelek, és arra valók, hogy elvonjanak minket Isten szeretetéből. Ezek eltérítik külső vagy akár belső érzékeinket is, és így bűnre vezetnek minket. A halálba akar taszítani minket a Sátán, de úgy, hogy mikor észrevesszük a csapdát, már késő legyen.

Sokszor éppen azt akarja elhitetni, hogy ezek a jelek Istentől származnak, és gyöngé emberségünkben néha be is csap minket. Ezért fontos, hogy Istenre figyelő lélekkel éljünk, mert magunktól nem mindig vagyunk képesek megkülönböztetni a jeleket és azok forrását. Ezért mondja Jézus is tanítványainak: *„Vigyázzatok, hogy el ne nehezédjék szívetek tobzódásban, részegeskedésben és az evilági gondokban.”* (Lk 21,34)

„Virrasszatok tehát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljetez attól, ami majd bekövetkezik és megállhassatok az Emberfia színe előtt” (Lk 21,36). Ez a kulcs tehát a jelek megkülönböztetéséhez.

Imádságban és Istenre figyelve tudjuk csak felfogni az Ő jeleit, és megkülönböztetni más jelektől.

Kérjük Mindenható Istenünket, hogy adja meg nekünk ezt az ajándékot; igyekezzünk is mindig Őrá figyelni, hiszen Ő mondta: *„Legyetek készen, mert amelyik órában nem is gondoljátok, eljön az Emberfia” (Lk 12,40).*

Végül kérjük bizalommal, hiszen Ő az életre, és nem a halálra szán minket. Higgyük, hogy az Ő szeretetével és életével eltelve nem rendülünk majd meg, ha a föld meg is rendül, nem rettegünk majd, ha más retteg is, és örömmel fogadjuk majd Megváltónkat, „amint eljön a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Lk 21,27)

MESICS RICHÁRD – III. ÉVF.

ADVENT 2. VASÁRNAPJA

„Tibériusz császár uralkodásának tizenötödik esztendejében történt: Poncius Pilátus volt Júdea helytartója. Galileának Heródes volt a negyedes fejedelme, testvére, Fülöp meg Itureának és Trachonitisz tartományának, Lizániász pedig Abilinának volt a negyedes fejedelme, Annás és Kaifás főpapok idejében az Úr

szózatot intézett Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában. S ő bejárta a Jordán egész vidékét, hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára, ahogy meg van írva Izajás próféta beszédeinek könyvében: „A pusztába kiáltónak ez a szava: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit. A völgyeket töltsétek fel, a hegyeket, halmokat hordjátok el. Ami görbe, legyen egyenessé, a göröngyös változzék sima úttá, és minden ember meglátja az Isten üdvösségét.” (Lk 3,1-6)

- Térben, időben elhelyezzük a feleletet, és csak utána térünk rá a tárgyra. Lehet, hogy idegesít titeket, hogy folyton ezt hajtogatom, de amikor majd az érettségit írtátok, és az esszékhez értek, meg fogjátok nekem köszönni. – mondta el minden szóbeli számonkérés kezdetekor a középiskolai történelemtanárom, mikor a felelő a nagy izgalomban rögtön a téma közepébe csapott.

Nos kijelenthető, hogy Szent Lukács evangélistát nem lehet azzal vádolni, hogy ne fogadta volna meg ezt a tanácsot. Ha az osztályomba járt volna, Krisztina tanárnő biztosan elégedett lett volna vele egy-egy felelete után.

Az evangéliumi részlet elején Szent Lukács pontos évmeghatározást ad, majd nemcsak az adott területre, hanem a szomszédaira és annak uralkodóira is kitér,

megemlítve az ebben a korban a jeruzsálemi Templomban szolgálatot teljesítő két főpapot is.

Általában hamar átugrunk ezen a részen. Többnyire – így jómagam is – gyorsan, szinte egyik szóról a másikra ugráló szemekkel túljutunk rajta, hogy végre rátérhessünk a cselekményre, és várjuk, hogy a Jóisten ezúttal hogyan fog hozzánk szólni a Szentírásban, mintha a fejedelmek felsorolása nem is a Bibliához tartozna.

De – nem mentségképp mondom – tudom, hogy többen is vagyunk így. Sokan mesélték, hogy egy-egy könyvet olvasva rendszeresen átugorják a hosszabb leíró részeket, mintha az nem is a mű része lenne.

És akkor végre kezdődik: az Úr szózatot intéz Jánoshoz, Zakariás fiához, aki hirdeti a bűnbánat keresztségét, hogy az ösvények egyenessé lesznek, és az Isten Fia végre elindulhat ezeken az ösvényeken, hogy a kereszttel a vállán felszaladjon a Koponyák hegyére, kínhálált haljon értem, aztán feltámadjon harmadnapra és megnyissa az utat a Mennyei Atyához, majd az idők végén, mint irgalmas, de igazságos bíró, mindent és mindenkit elrendezzen és mindenki dicsőítse az Istent örök időkig!

Azt hiszem megszoktuk, hogy sietünk. Céltudatosan előre. Légy tisztában a céloddal, és érd el azt!

Útközben nem is nagyon nézünk körül. Egyáltalán minek írta oda azt a hosszú és unalmas részletet Lukács az evangéliumába? Hogy megmutassa, amiről ír, nem mese, hanem a történelem, a mi történelmünk része. De mégis miért olyan fontos tudnunk a történelmünkről? Egyszer régen így történt és kész, vége, nem?

Úgy vélem, nem járok messze az igazságtól, ha azt mondom, egyesek messzemenőleg azonosulnak ezzel a kérdéssel, míg mások szinte meghökkennek rajta. Azért is gondolom így, mert a gimnáziumi történelemórák előtt vagy után rendre megvitattuk ezt a kérdést, és ilyenkor jellemzően erre a két pártra szakadt az osztály.

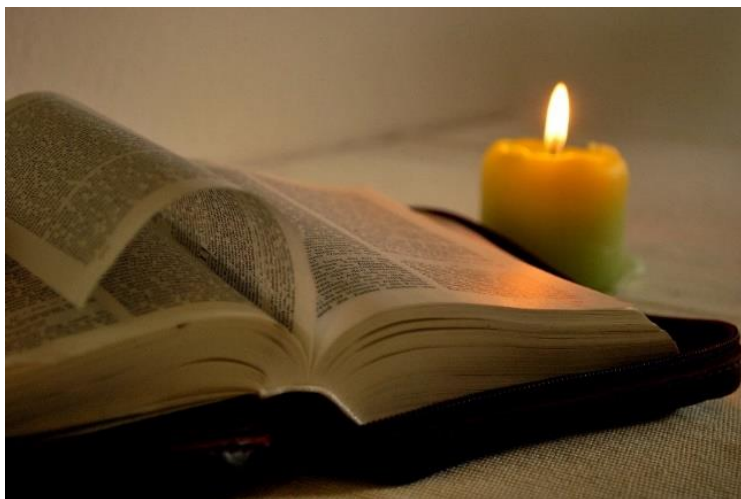
Elmondom, szerintem miért fontos történelmet tanulni. A múlt ismerete érthetővé teszi a jelent és – amennyire lehet – kiszámíthatóvá a jövőt.

Segít, hogy ne essünk bele többször azokba a hibákba, amelyekbe őseink már beleestek. Ne rohanjunk háborúkba, figyeljünk a higiéniára, a biztonságra, ne szavazzunk diktátorokra, és nem biztos, hogy mindent el kell hinnünk, amit a médiában hallunk, olvasunk.

Tehát olyan tapasztalatokat kaphatunk általa, melyeket a saját, rövid életünk folyamán nem garantált, hogy megszerezhetünk, s ezekhez a tapasztalatokhoz szabhatjuk döntéseinket.

Az Evangélium hasonló ehhez.

Olyan történeteket tartalmaz, melyekhez mi, keresztények – akik azt mondjuk magunkról, hogy Krisztust követjük – hozzáalakítjuk döntéseinket és egész életünket. Ám van egy nagy különbség. Az Örömhír nemcsak előre mutat a jelenre vagy a jövőre, hanem maga a jelen és a jövő.

Az Evangélium élet, és akkor élet, amikor bennünk van. Egyszer egy bencés atya mesélte nekem, hogy szentmise közben, mikor felolvassa, majd azt mondja: „Ezek az Evangélium igéi”, a hívekre mutat.

Mi lehetünk, mi vagyunk az Evangélium igéi, bennünk lehet az Örömhír igazi életté, hiszen ezt élni jelent igazi életet, mert magam válok életté mások számára, ha Krisztust követem.

Kezdjük el ezt az igazi Életet élni Jézussal, az Evangéliumot olvasva, és hozzá igazítva tetteinket, hogy ha majd az utunk idelenn véget ér, ezt az Életet folytathassuk Ővele mindörökké.

HORVÁTH LÁSZLÓ – I. ÉVF.

ADVENT 3. VASÁRNAPJA

Ádventi várakozásunk egyik kiemelkedő mozzanatáról, az „öröm vasárnapjáról” érdemes néhány gondolatot megfogalmazni, hogy érthetővé váljon ennek az időszaknak a liturgikus és szellemi íve.

Különös dolognak tűnhet elsőre, hogy ádvent harmadik vasárnapján, felfüggesztve az elmúlt két hétre jellemző böjti karaktert, szünetet tartunk az egyes penitenciális gyakorlatokban, a liturgiában pedig többek között a lila színt felváltja a rózsaszín.

Ezen a napon a szentmise introitusa is Szent Pált idézve azzal kezdődik, hogy *Gaudete in Domino* (azaz „örvendjete az Úrban” – Fil 4,4-6) az egyház ősi hagyománya és rendelete szerint.

Viszont nagyon is emberi dologra mutat rá ez a mozzanat, ugyanis szükségünk van arra, hogy ne felejtsük el várakozásunk és vezeklésünk kettős célját: elsősorban a karácsonyban ígért Megváltó születését, ugyanakkor pedig ugyanazon Megváltó, Jézus Krisztus, második eljöveteletét.

Ennek a hagyománynak az eredete visszavezethető az első századokra, ahol még „Szent Márton böjtje” néven emlegették a negyvennapos ádventet, párhuzamot vonva a nagyböjttel, nemcsak a böjti időszak hosszával, hanem az abban tartott ünnepi (IV. – „*Laetare*”) vasárnappal, ahol szintén szünetel a bűnbánati jellege a liturgiáknak.

Bár a későbbi évszázadokban ez az időszak lerövidült, tartalma és lényege sértetlenül él még ma is.

Ugyanez a tartalom és tematika jelenik meg a vasárnap evangéliumában is (Lk. 3,10-18), ahol Keresztelő Szent János azzal buzdítja a népet, hogy örvendjenek, mert a

Krisztus ideje közeleg, aki nem csak vízzel, hanem tűzzel és Szentlélekkel kereszteli meg majd őket.

A megváltás ígérete tehát valóban evangélium, valóban „örömhír”, ami reményteli várakozásra ad okot, és aminek sarkallnia kell minket, hogy ezt az örömet szeretetben felebarátainkkal is megosszuk.

Az adventi időszak tehát a készüllet ideje, ahol lelkiismeretünket alaposan megvizsgálva törekszünk a vétkeinkért járó büntetést kiengesztelni, és bocsánatért fohászkodunk a mindenható Istenhez.

Az öröm vasárnapján viszont merünk elővételezni abból az örömből, azokból a kegyelmekből és abból az alázatos szeretetből, amit Urunk, Jézus Krisztus, születésével számunkra szerzett, nem megfélemlítve arról sem, hogy Szűz Mária is így tett, amikor alázattal mondott igent az Isten akaratára, Isten Igéjére.

Az evangélium szavait és ugyanúgy a Szűzanya példáját követve felismerhetjük azokat a kegyelmeket, amikkel eláraszt minket az Úr mindennapjainkban, amin keresztül a Vele való találkozásra hív, nemcsak ebben az életben, hanem a végső feltámadás után az üdvösségben is.

RÁTKAI ISTVÁN – IV. ÉVF.

ADVENT 4. VASÁRNAPJA

Advent negyedik vasárnapja van, már csak néhány nap választ el Krisztus Urunk születésének ünnepétől.

Mi is, egyre közeledve karácsony szent ünnepéhez egyre inkább készülődünk. Feldíszítjuk a házakat, ajándékokat vesszünk vagy készítünk, ha lehetséges, találkozásokra készülünk, az ünnepre hangolódunk. Olykor rohanunk, figyelmetlenek vagyunk, s a feladatok, a külsőségek, a megfélemlések tengerébe merülünk. Ilyenkor gyakran túlzásokba esünk, s nem vesszük észre az ünnep lelki oldalát, vagy csak minimális teret engedünk neki. Szeretnénk minél jobban megörvendeztetni hozzátartozóinkat, amennyire ez lehetséges a járvány idejében, minél szebb ünnepet varázsolni házainkba, templomainkba. Mintha mi akarnánk csinálni, mintha mi lennénk a középpontban...

Jézus születésének ünnepére készülünk, arra a csodára, amikor Isten Fia hajlandó volt vállalni emberi sorsunkat, s értünk, a mi üdvösségünkért a világra jött.

A szeretet ünnepe, ahogy gyakran mondjuk, de valóban így éljük meg? Valóban találkozunk az igazi szeretettel, Istennel, aki minden jónak a forrása?

Vele, akinek köszönhetjük nemcsak létünket, szeretteinket, hanem az üdvösségünk reményét is?

A mai evangéliumi szakaszban Mária az angyali üdvözlés után meglátogatja Erzsébetet. Mária elindult Erzsébethez a maga egyszerűségében. Elindult, hogy találkozzon rokonával, hogy önmagát adja oda neki, s azt a nagy titkot, amelyben ő részesült az angyali üdvözlésben. S Erzsébet méhében a kis János érzi a Megváltó közeledtét.

Egy kis magzat, aki felujjong, s így Erzsébet is megérti, hogy ki érkezett a házba. Isten lépett be Mária méhében Zakariás házába, a Megváltó, akit annyira vártak már, aki egy minőségileg is teljesen új, sokkal valóságosabb kapcsolatba hozta Istent és embert.

Erzsébet a kis János segítségével felfedezte azt a nagy titkot, akit Mária hordozott a szíve alatt. S mi felfedezzük-e? Felfedezzük-e Istent, akinek ünnepére készülünk? Őt, aki meg akar ajándékozni minket. Valóban meg akar ajándékozni minket!

Isten helyet szeretne magának ezen az ünnepen, nem követelve, nem királyi trónuson, hanem egyszerűen egy jászolban. Szeretne velünk találkozni, szeretne velünk lenni, s minket megajándékozni az ő végtelen jóságával. Helyet kér, de nem önmagáért, hanem értünk, hogy ünnepünk, ami ember és Isten közös ünnepe, valóban ünneppé, igazi találkozássá válhasson.

Gyakran szoktuk mondani ilyenkor közeledve karácsony szent ünnepéhez, hogy engedjük megszületni a kis Jézust a mi szívünkbe is. Én most egy másik kéréssel is fordulok a kedves Olvasókhhoz.

Igyekezzünk felismerni Istent a mi életünkben, a másik emberben. Azt az Istent, aki valóban része akar lenni az életünknek. Aki valóban szeretne minket is megajándékozni. Aki vár ránk, akiért nem kell megkerülnünk az egész világot, aki valóban ott van mellettünk, és ránk vár. Vár, vágyakozik türelmesen, hogy megismerjük, hogy beengedjük az életünkbe.

Isten és ember közös ünnepére készülünk, az igazi Szeretet ünnepére.

Merjünk találkozni ezzel a Szeretettel, aki vigaszt ad, bátorít, gyógyít, bekötözi sebeinket, aki vágyakozik, hogy ezt a karácsonyt, s életünk minden napját egységben vele töltsük el.

Legyen életünk mindennapja Isten és ember valódi közös ünnepe, igaz találkozása!

Ebben segítsen minket a Szent Szűz közbenjárása, aki hitt mindannak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!

PONGRÁCZ BENEDEK – IV. ÉVF.

A PUSZTASÁG

A közelmúltban történt, mikor a napközi imaórát végeztük, megragadott az 54. zsoltár egyik verse: *Igen, szeretnék elfutni messze innét, kedvem szerint a pusztában laknék* (Zsolt 54,8).

Előjött bennem a biológusi képzés terepgyakorlatainak számos élménye, amikor hosszú órákat gyalogoltunk az Északi-középhegység fennsíkjain vagy az Alföld nyugati területein. Felidéződött bennem továbbá az egyik ifjúsági lelkigyakorlat is, melynek a pusztában való lét volt a témája, ezt megélve sátoroztunk a pusztacsatári templom szomszédságában. Nem hagyhatom ki a felsorolásból azokat a pillanatokat, amikor a szellemi pusztaság lépett be életem előterébe: a kudarcok, az egyes akadályokon való fennakadás, a tehetetlenség érzése. Másrészt pedig ott a tudatos kiüresedés, a mindent félretevés, melynek célja: hogy igazán Istennel legyek.

A puszta kettősségét megtapasztalva egy, még megválaszolatlan kérdés fogalmazódott meg bennem: mit jelent számomra a puszta? A kínzó körülményeket látom csak benne? A végtelenség tudata, a kiszolgáltatottság, a kényelem érzésének hiánya félelmet szül bennem? Vagy a puszta az igaz szeretet, a megajándékozottság, az Istennel való találkozás élményének helyszíne? Erre az utazásra hívlak most meg téged.

Amikor a Szentírást lapozom, olvasom, gyakorta találkozok a puszta képével: a választott nép vándorlása, Jézus megkísértése (Lk 4,1-13), a Zsoltárok könyvének gyakori tája (Zsolt 72; 79; 107), de az engesztelés napjához kapcsolódó szertartás elengedhetetlen helyszíne is (Lev 16).

A puszta az Istennel találkozás helye. A pusztában, legyen szó a tájról, vagy életem ilyen módon tapasztalt időszakáról, megtapasztalhatom azt, hogy minden élet Isten ajándéka.

Ő, aki tóvá változtatta a sziklát, s a követ buzogó forrássá (Zsolt 114,8), a pusztaságban lévő csendben, kietlenségben az élet forrását tudja ajándékozni nekem. Ebben a pusztaságban átélhetem mindazt, amit Mózes átélt a pusztaságban: messze bemerészkedett a pusztaságba, s eljutott az Isten hegyéig, ahol Isten kinyilatkoztatta neki önmagát (Kiv 3). Amikor belépek ebbe a pusztaságba, el tud uralkodni rajtam a félelem. A félelem eluralkodásával pedig hitem ködbe burkolózik. A Tórában a zsidó nép a vándorlás során fellázadt (Szám 16) és bálványt is épített (Kiv 32), így elfordulva az Úristentől. Hitében megrendülve nem helyezte Istenbe igazán a bizalmát, türelmetlenné vált, s félt, hogy mi fog történni vele.

Rajtam is képes eluralkodni ez a félelem. Elindulok a pusztában, s látóhatárom végén már a kiutat keresem. Elindulok, nekikezdek, de már visszafordulnék, s azt gondolom, hogy bele sem kezdek még egyszer. Nem bízom benne, hogy gondoskodik rólam, mert félek igazán neki adni életem. Félek, hogy egyszerű pusztaságba lépek bele, ahol nem találkozok étellel, s csak megrázkódtatások érnek.

Amikor ezek az érzések vannak bennem, képes vagyok-e felismerni, hogy nem egyedül kell ezzel megküzdenem? Tudom-e érzékelni azt, hogy amikor bármilyen pusztában is járok, sohasem vagyok egyedül?

Jézus azt mondja: *S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig* (Mt 28,20). Megígérte, hogy velem lesz mindennap a világ végéig. Ott van velem, s nem egyedül kell megküzdenem a pusztá gyötrő magányával vagy gyönyörködnöm a kietlen tájak végtelen szépségében.

Gisbert Greshake *Helytállás a pusztában* című könyvében rámutat a pusztá zord arcára: *“a pusztá, mint a gonosz és a halál birodalma, létünk azon dimenziójának kifejezője, amelyben magunkra maradunk, elhagyatottak vagyunk és védtelenek, ki vagyunk téve mindenféle veszedelemnek.”*

A pusztában találkozom igazán önmagammal, kicsinységemmel, gyengeségeimmel, semmiségemmel. Sokszor ez az igazi veszedelem: elfutni a pusztá elől, ahol találkozhatok jelen valómmal, és találkozhatok az igaz Szeretettel.

A pusztában kerülhetek igazán közel Istenhez és önmagamhoz.

Mégis mit kezdek a kietlenséggel, a nehéz körülményekkel, a pusztá ordító csendjével?

Boldog Charles de Foucauld nyújt segítő jobbot ebben nekem: *A hallgatás egészen más, mint az elfeledkezés és a hidegség; az ember a hallgatásban szeret a legizőbben.*

Amikor találkozom a pusztá csendjével, nem a hang hiányát, a nem-beszélést élem meg, mint valami passzív folyamat elszenvetését.

Pont ellenkezőleg: aktív módon lépek bele a csendbe, s keresem, mit rejt számomra a csend. Mint Mózes élménye az égő csipkebokorral (Kiv 3), úgy tudja lángra lobbantani ez az istenélmény a szívemet. A tűz a pusztában életet tud menteni, a szívemben pedig képes úgy lángolni, hogy bevilágítsa a végtelen pusztá végtelen sötéttségét.

A pusztát nem tudom leírni szép tájleírásokkal és viszontagságos küllemének említésével. A pusztát nem tudom megfogalmazni, mint a szentírási szövegek gyakori helyszínét.

A pusztá több, mint ellentmondások színtere. A pusztá a mindennapi élet színtere.

Amikor nehézségekkel küzdök, amikor a magány gyötör, vagy tehetetlenségem megbilincsel, mindig a pusztával találkozom. De nem kell félnem. Nem egyedül kell helytállnom.

Ahelyett, hogy a mindennapi rutin feladataiba rejtőzőm, vagy felszínes megoldásokba menekülök, belépek a pusztába, ahol megnyílhatok Isten szeretetének és gondviselésének. Ahogy Gisbert Greshake fogalmaz: *„Így életünk „pusztája” a halál vagy az élet közötti választás színhelyévé válhat.”* (Helytállás a pusztában).

RIESZ BENEDEK – IV. ÉVF.

AMIM VAN, AZT NEKED ADOM!

Egy különleges találkozás Jézussal

Egy felszabadító pillanat

„Amim van, azt neked adom” (ApCsel 3,5) Ezt Péter egy bénának mondja a templom kapujában, aki alamizsnát kér tőle és társától, Jánostól.

Péter mentegetőzik, hogy bár aranya és ezüstje nincsen, mégis van valami különleges dolog a birtokában, amit oda tud ajándékozni ennek az embernek.

Valami, ami erőt ad neki, valami, ami felemeli, sőt meggyógyítja őt!

Vagy talán sokkal inkább egy Valakiről van itt szó. Valakiről, aki megérinti, aki valahogy belsőleg egészen átformálja ezt a személyt és aki óriási örömet hoz az ő életébe!

Döbbenetes látni, hogy ebben az elbeszélésben ez a sok szempontból periférián lévő ember valamiféleképpen újra egyfajta középpontba kerül, ahogy Jézussal új életet nyer, és ahogy ez a megújulás nagy-nagy csodálkozásra indítja a környezetét is!

Út befelé és kifelé

Ez a rövid, de talán mégis fontos jelenet bennünket is hív.

Hív, hogy belső megköötöttségeinket, „bénaságunkat” tárjuk fel az éltető Isten előtt. Hív, hogy időzzünk el Vele, Aki, mint gyermekét a magasba emel.

Hív, hogy találjuk meg középpontunkat Őbenne, a Vele való egységben, ahol egy igazi és örömteli életre találunk.

És hív, hogy ebben a benső egységben élve lépjünk ki bátran a perifériákra!

SZOLGÁLATAINK

BAKOS ÁRON – V. ÉVF.

A KÓRHÁZI GYAKORLATRÓL

A Központi Szemináriumban minden növendéknek kötelező – általában a harmadik év utáni nyáron - egy hetes kórház-pasztorációs gyakorlat elvégzése. Mivel azonban tavaly a koronavírus járvány miatt a kórházakba nem lehetett bemenni, így idén a harmad- és a negyedév együtt végezte a gyakorlatot. Bár idén is megvolt rá az esély, hogy a járványhelyzet miatt nem tudnak fogadni minket, végül szerencsére mégis el tudtunk menni a Budai Irgalmasrendi Kórházba.

Saját, kórházakkal kapcsolatos, nem túl pozitív élményeim miatt, kissé féltem tőle, hogy vajon milyen lesz, de a többiek izgatott várakozását látva, végül én is fellelkesültem, mire elérkezett a gyakorlat ideje.

A kórházlátogatás nagyjából minden napja azonos módon zajlott (leszámítva a szerdát, amely pihenőnap volt), reggel összeültünk, és a gyakorlat vezetője ellátott minket néhány hasznos tanáccsal, majd átmentünk a kórházba, mindenki a számára kijelölt osztályra. Én az urológiára lettem beosztva.

Itt a feladatunk a beteglátogatás volt. Ez általában úgy nézett ki, hogy körbejártunk az osztályunkon, és megkérdeztük ki szeretne beszélgetni. Én mondjuk annyit finomítottam a technikán, hogy mielőtt „házaló ügynökként” körbejártam volna, megkérdeztem a nővéreket, hogy van-e olyan, akinek - úgy látják - kifejezetten szüksége van egy kis beszélgetésre.

Ennek általában nagyon örültek, mert mindig tudtak valakit, akinek jól jött éppen egy beszélgető társ, és egyrészt ők is megnyugodtak, hogy akadt valaki, aki talán tud egy kis támogatást nyújtani a nehezebb helyzetben lévő betegeknek, másrészt meg a nagyobb beszédigényű betegeknek is volt hallgatóságuk, akik arra járó kispap híján hajlamosak beszélgetést kezdeményezni

a nővérekkel, akiknek azonban ezernyi más tennivalójuk volt.

Ezek után délben újra összegyűltünk ebédelni és megosztani egymással a tapasztalatainkat. Délután ismét visszamentünk az osztályokra.

A délutánok mindig több kihívást tartogattak a tekintetben, hogy az ember találjon valakit, aki éppen beszélgetésre vágyik, mivel a betegek nagy része aludt. Egyik délután egyáltalán nem találtam ébren levő beteget az urológián. Ha pedig éppen találtam olyat, aki szívesen beszélgetett volna, akkor meg a többi beteg gyakran igen hangos alvási szokásai nehezítették a beszélgetést. De azért jellemzően egy-két beszélgetésre sort tudtunk keríteni. Ezek után ismét összegyűltünk, hogy közösen lezárjuk a napot.

Kezdeti félelmemet a kórházaktól elég hamar sikerült legyőznöm, és kifejezetten örültem annak, hogy úgy éreztem, tényleg segíteni tudtam másoknak. A többiekkel ellentétben én egy olyan beteggel sem találkoztam, aki kapásból elutasított volna, sőt a legelső két beteget leszámítva mindegyikük vallásos volt. Nem csak azok, akikhez a nővérek irányítottak, hiszen ők nyilván tudták kinek van igénye ilyenfajta beszélgetésre, hanem azok is, akiket én magam szólítottam meg.

Az első két betegemet leszámítva, akik inkább csak illendőségből váltottak velem néhány szót, de annyira nem volt igényük a beszélgetésre, alapvetően háromféle beszélgetést különböztettem meg.

Az első típus az a beteg, aki el van keseredve, és támogatásra van szüksége. Lényegében ők voltak, akik kihívást jelentettek, hiszen itt az én feladatam az volt, hogy egy nehezebb helyzetben bátorítást és reményt tudjak adni nekik. Voltak köztük elég nehéz beszélgetések is, ugyanakkor ezek szolgáltatták a legtöbb tapasztalatot, amit a lelkipásztori életben hasznosítani tudunk majd, és jó volt azt látni, hogy sok esetben értékes segítséget tudtam nyújtani.

A második típusú beszélgetés azokkal folyt, akiknek arra volt szükségük, hogy valaki meghallgassa őket, vagy mert nem volt családjuk, vagy mert nem tudtak bejönni hozzájuk. Általában ezek voltak a leghosszabb beszélgetések, néha másfél órák is akadtak, de meglepő módon végig fenn tudtam tartani a figyelmemet, és reagálni tudtam. Ez nem mindig egyszerű feladat ilyen esetekben, mert van, akinél az egyetlen esély a közbeszólásra, ha az ember szemfüles módon kihasznál egy nagyobb lélegzetvételt.

Csak amikor kiléptem a kórteremből, akkor fogott el a fáradtság, ugyanakkor ezek a beszélgetések is nagyon sokat segítenek azoknak, akiket nem tudnak látogatni a szeretteik, és egy kis társaságra van szükségük. Valakire, akinek elmondhatják, mi foglalkoztatja őket, még ha legtöbb esetben ezek nem is túl mély témák. Sokszor kifejezetten kellemes hangú beszélgetéseink is voltak. Az ország számos településének az életét ismerhettem meg meglepő részletességgel.

A harmadik típusba azokat a beszélgetéseket soroltam, amelyek leginkább az első kettő kipihenését szolgálták. Találkoztam ugyanis olyan esetekkel, mikor a betegnek különösebb szüksége nem volt rám, hisz sem az

elkeseredés, sem pedig a magány nem veszélyeztette, csak jólesett egy beszélgetés.

Őket jellemzően az fogta meg, hogy egy igazi kispappal beszélgethetnek és sokszor igen jó kérdéseket tettek fel, és jó hangulatú beszélgetések születtek, hiszen a beteg rossz hangulata sem nyomta rá a bélyegét, és én is hozzá tudtam szólni, sőt, mint mondtam, kérdezgettek is. Igaz, ezen esetekben közel sem éreztem úgy, hogy olyan értékes segítséget tudtam volna adni, mint az első két esetben, de egyrészt rám is fér néha egy kis pihenés, másrészt ezek erős kisebbségben voltak.

Összegezve, ha egy szóban össze kéne foglalnom a gyakorlat lényegét, azt mondanám: segítség. Ez nem felkiáltás, hanem kijelentés.

Segítség, melyet én tudtam nyújtani másoknak, és segítség melyet én kaptam azáltal, hogy mélyebb bepillantást nyertem a lelkipásztori munka ezen területébe.

CSUPOR MÁRTON – II. ÉVF.

„HÁLÁT ADOK AZÉRT, HOGY ISTEN EKKORA KERESZTTTEL AJÁNDÉKOZOTT MEG”

Találkozásaim Jézussal, az idősek tanúságtételében

Azt hiszem, a szemináriumban már nem titok, hogy igen közel áll hozzám az idős, beteg testvérek látogatása, a velük való kapcsolat. Már nyáron is volt lehetőségem rendszeresen eljárni egy, az otthonomhoz közel lévő szociális intézménybe. Mivel anyai nagymamám is itt él, így hetenként többször mentem, de mindig volt egy nap, amikor direkt arra szántam, hogy másokkal is tudjak találkozni, beszélgetni.

Aztán szeptemberben, a szemináriumban előkerült a kérdés, hogy ki és mit csinálna a szerdai szabad estén, amikor van lehetőség a városban különféle szolgálatokat vállalni.

Ugyan kissé tartva a járvány erősödésétől, de felvettem, hogy szívesen mennék egy szociális otthonba. Nagy örömömre egyik kedves társam csatlakozott hozzám, így ketten járunk szerdánként a Farkas Edith Idősek Otthonába.

Az, hogy miként állunk oda az ágyhoz, miket mondunk, hogyan közeledünk idős testvéreinkhez, azt nem szükséges különösen magyarázni. Velem még nem fordult elő, hogy kínos csendben bámultuk volna egymást, hisz minden egyes beteg – tán akaratlanul is – bátran, nyílt szívvel oszt meg nagyon mély és komoly lelki folyamatokat az életük egyes részeiből.

Egyszer egy kedves segítő nővérrel beszélgettem, aki röviddel az örökfogadalma után stroke-ot kapott, így több szempontból is korlátozottá vált. Mikor vele beszélgettem, akkor hangzott el a címben leírt mondat. Kifejtette, hogy örökfogadalmasként számtalan feladatot kapott és vállalt, s épp a tisztítótűzben szenvedő lelkekért való imádság szorult a háttérbe, mely rendjének legjobb karizmája.

Elmesélte, hogy rövidesen beteg lett, s betegségében fedezte fel azt, hogy Isten mekkora ajándékot adott neki azzal, hogy kerekesszékre kényszerítette. Így igazán az egész életét a szenvedő lelkek üdvözléséért végzett imára tudta szentelni, így nyerte vissza szerzetességének valódi identitását.

Fantasztikus, mennyire közel tudunk kerülni Istenhez azáltal, hogy idős testvéreink tanúságtételeit hallgatjuk.

Nagyon hiteles és megrendítő tapasztalat számomra, hogy egy egész élettel a hátuk mögött hogyan tekintenek vissza arra, milyen tanácsokat, javaslatokat fogalmaznak meg felénk.

Kívánom a kedves Olvasók számára, hogy mindannyian megtapasztalhassák azt a hatalmas kincset és mély lelkiséget, amely idős testvéreinkben lakozik. Imádkozzunk értük, hogy a járvány okozta nehézségek, megpróbáltatások se tántorítsák el őket szeretetteljes nyitottságuktól.

FINTA ZSOLT – III. ÉVF.

TALÁLKOZTAM JÉZUSSAL A DEÁK TÉREN

Hajléktalan szolgálat a Sant'Egidio közösséggel

A Szent Egyed közösség 1968-ban alakult Rómában. Egy római gimnázium néhány diákja Andrea Riccardi vezetésével elment a városszéli "barakk" negyedekhez, ahol a kivetett, szegény családok éltek. A gyerekek az utcán nőttek fel, még iskolába sem jártak. A gimnazista fiatalok délutáni iskolát szerveztek számukra, és vidám, játékos légkörben olvasni tanították őket. Ez volt az első lépés, amelyet a közösség a szegények világa felé tett. Ahogyan egyre többen csatlakoztak hozzájuk, a látókör kitágulásával a szolgálat is egyre terebélyesedett. Ma Európa számos országában, Afrikában, Dél-Amerikában és Ázsiában is működik a Szentszék által elismert laikus közösség.

A budapesti csoporthoz csatlakoztam néhány kispap testvéremmel. Szerdánként a Kaniziusz Szent Péter templomban találkozunk, ahol minden alkalommal szendvicskészítéssel kezdődik a szolgálat. Az ételek becsomagolása után a templomban imaórán veszünk részt, amelynek a tematikája hétről-hétre (betegekért, szegényekért, békéért) változik. Így valóban Jézus fényét tudjuk vinni az utcára. Az imádság havonta egy alkalommal a Kálvin téren van, így tudnak csatlakozni a hajléktalan testvérek is, illetve missziós alkalom is ez. A mostani novemberi imaalkalmon együtt gyújtottunk gyertyát a megholtakért.

Több fiatal (egyetemista, vagy már dolgozó) van a csoportban, akik önkéntesek. Munka, illetve egyetem után jönnek segíteni a rászorulóknak.

Az imaóra ideje alatt begurul az autó a Gát utcába (itt született József Attila) a meleg ételekkel, amik dobozokban érkeznek. Ezeket igyekszünk melegen tartani, termo-táskákkal visszük ki az adott helyszínekre (Kálvin tér, Blaha Lujza tér, Rákóczi tér, Deák tér, Astoria).

A helyszíneken várnak minket, hiszen már jól ismerik a közösséget, a közösség tagjai pedig név szerint ismerik a rászoruló testvéreket. Az ételek kiosztása után beszélgetésbe elegyedünk, hogyan érezzük magunkat, s talán ez a legfontosabb a testi táplálékot túl: emberszámba vesszük őket.

SANT'EGIDIO

Érezni, hogy nagyon jólesik nekik egy-két jó szó, vagy csak az, ha valaki meghallgatja gondjaikat, egy kicsit talán hordozva is azt. Ilyenkor, mintha Isten nézne rám a hajléktalanok tekintetében.

Ahogy Szőke Péter, a közösség vezetője mondta az egyik imaalkalmon: "boldogság a szegények között lenni, öröm velük lenni."

Megható, amikor valamelyik testvérnek születésnapja van, az önkéntesek felköszöntik, és mikor éneklük a „Boldog születésnapot” dalocskát, több hajléktalan testvér örömmel csatlakozik az énekléshez.

A szegények világnapján ill. karácsonykor igyekeznek egy közös ebédet rendezni, ahol terített asztalnál együtt tud étkezni mindenki, kifejezve azt az evangéliumi közösséget, amit Jézus álmodott a világról.

Álljon itt még néhány gondolat a szolgálatban társ-kispartestvéreimtől is:

„Nagyon örülök, hogy ilyen módon is megélhetem az evangéliumot. Öröm érezni, hogy tudok segíteni, hogy valami olyat csinálhatok, ami valakinek tényleg számít. Jó ebben közösen munkálkodni másokkal, jó egy jó célért közösen tenni.”
- *Mesics Richárd*

„Mit jelent nekem az Egidio-s szolgálat? Úgy tudnám megfogalmazni, hogy igazán, gátak nélkül szeretni. Minden belső gátat, előítéletet, akadályt Istennel levetközni, és Vele együtt szeretni.” - *Pongrácz Benedek*

„Ha a Szent Egyed közösségre gondolok, a köszönet az, amely elsőként eszembe jut. Nagy értéket látok, érzek elkötelezett missziójukban a hajléktalanok iránt. Igaz, én csak heti pár órát tudok ebben a szép szolgálatban jelen lenni, de nagy boldogság van a szívemben, mert minden alkalommal sokat kapok, látva a közösség tagjainak odaadását és a hajléktalanok szemében megjelenő hálát egy-egy találkozásor. Ilyenkor megszületik valami igaz és mély a valós helyzet sokszor kilátástalan keserűségére ellenére is. Mindez megrendültséggel tölt el.

Igaz, eme nehéz sorsú emberek életének problémáit nem tudjuk megoldani, de a találkozások mindig gyógyítóak, erőt adóak mindannyiunk számára. Az isteni Gondviselés igen egyszerűen válik kézzelfoghatóvá ezekben a helyzetekben, amely magával ragadó. Mindemellett most már azt is elmondhatom, hogy vannak ismerőseim az aluljárókban, akiket tudom hogyan hívnak, mi a történetük, kik ők. Ugyanazok az emberek... Mégis még néhány hónapja tartottam tőlük, elkerültem őket, mondván „nehogy valami történjen”, most már már-már a barátaim. Ebben a szolgálatban sosem lehetünk túl sokan, így bátran ajánlom mindenkinek az efféle jófajta kalandokat!” - *Hümpfner Erik*

CSIKI FERENC PATRIK ÉS HASAP FERENC –
II. ÉVF.

A SZERETET MISSZIONÁRIUSAI

Szemináriumunk két másodéves, székesfehérvári egyházmegyes növendékét, Csihi Ferenc Patrikot és Hasap Ferencet kérdeztem a Szeretet Misszionáriusainál töltött szolgálatáról.

Honnan jött az ötlet, hogy a nővérekhez menjetek szolgálni?

H. F.: A szemináriumban van lehetőségünk fakultatívan külsős szolgálatot vállalni szerda délutánonként. Nekem személyesebb kapcsolatom is volt már a renddel. Ez főleg egyik nővéremnek köszönhető, aki a rendben szolgál, és 2021. júniusában friss örökfogadalmasként került – a hagyományoktól eltérően – Magyarországra, a Tömő utcai rendházba. Számomra szinte egyértelműnek tűnt, hogy oda szeretnék menni – de nem a nővérem miatt, hanem mert mindig is csodáltam a gyakorlatiasságukat, ahogy a szegényekkel, az elesettekkel törődnek. Azt hiszem, hogy erre a tapasztalatra nagy szükségem lesz a jövőben egy plébániai közösségben.

Említetted, hogy a nektek is hasznotokra válik a szolgálat. Van valami hozadéka, amit ki tudsz emelni?

Cs. F.: A Szeretet Misszionáriusainál való szolgálatnak, számomra sok-sok pozitív hozadéka van. Kiemelten fontosnak tartom azt a légkört, ami a nővéreket körülveszi. Ezt az atmoszférát a határozott szeretetteljeséggel tudnám leginkább

visszaadni. Szeretetteljes, hiszen ahogyan a társadalom kítaszítottjai, a szegények felé fordulnak abban a szeretet és az irgalom teljessége válik valóra. Teréz anya nővérei, napról napra megélik Jézus szavát: „Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” (Mt 25,40) Valamint határozott, ugyanis mindazt, amit képviselnek, a szeretetet, mindenféle megalkuvás nélkül teszik. Így elmondhatom, hogy mindig nagy örömmel és csodálattal figyelem a nővérek szolgálatát és nagy kiváltságnak érzem, hogy bár hetente rövid időre, de csatlakozhatok szeretetszolgálatukba.

Papnövendékként ti milyen szolgálatba tudtok becsatlakozni?

H.F.: A Tömő utcai rendházban élnek átmenetileg olyan hajléktalan férfiak, akiket a nővérek felkészítenek arra, hogy visszatérjenek az életbe. Velük szoktunk imádkozni, beszélgetni. Van olyan, akinek segítünk az elsőáldozásra való felkészítésében is. Emellett járnak oda szegény helyzetben lévő családok, akiknek mini hittanórákat szoktunk tartani, beszélgetünk, játszunk a gyerekekkel. Közülük van olyan, aki keresztségre készül, ebben is szoktunk segédkezni. De mindig akad valami tennivaló, akár kerti munka, akár a házban felmosás, szobatakarítás. Illetve van, hogy “terepre” is kimegyünk a nővérekkel, legutóbb például a Gellért-hegyre, ahol az ott lakó hajléktalanokat kerestük fel és beszélgettünk velük.

Látszólag az elhagyatottakért, a legkisebbekért teszünk dolgokat, de közben valósággá lesz Jézus mondata, miszerint ezeket Vele tesszük.

A szegény bácsikban, az eleven kisgyerekekben igazából Jézussal találkozunk.

SZALAI TAMÁS – III. ÉVF.

ISTEN ÉS A COVID

...egy szociális év margójára

Járványok mindig is voltak, mióta világ a világ. A történelem folyamán számtalanszor ütötte fel a fejét a kolera, pestis és sok más járvány. Ez sem más. A szenvedés, nyomor és kiszolgáltatottság most is ugyanaz, viszont a legfontosabbat felejtette el kultúránk: Istent. A ma emberének

egészen addig nincs szüksége Istenre, amíg egyszer csak túl késő nem lesz. A kórházban sok mindent láttam, hallottam és tapasztaltam...

A nyugati ember, az Ő anyagi, materialista világgépével nem tudja és nem is akarja felfogni a halál tényét. „Ráér az még, velem úgysem történhet ilyesmi...” – szokták mondani. De aztán hirtelen szüksége lesz valakire vagy valamire, de nem tudja kifejezni, hogy pontosan mire.

Az elmúlt évben Székesfehérváron a megyei kórházban sok mindent láttam. Voltak, akik hamar meggyógyultak, voltak, akiket intenzív osztályon ápoltak hosszú hónapokig, és voltak olyanok, akiket magához hívott az Úr. Am a halálnak is sok arca van.

Volt, aki szépen elaludt, volt, aki órákig szenvedett, és voltak olyan esetek is, amilyeneket soha senkinek nem kívánna az ember. A legjobban viszont mégis csak az orvosoknak, ápolóknak és azoknak a személyeknek volt a legnehezebb, akik ott maradtak a kórházban. Az újra és újra bekövetkező találkozás a halállal, megroppantja a legerősebb emberek lelkét is. És mit csinál ilyenkor az ember? Hova meneküljön? Mit tegyen?

Előtérbe kerül a sok szörnyűség következtében a magányosság, a depresszió érzése, illetve az egyedüllét és meg nem értettség érzete.

Tapasztalataim alapján egyes dolgozói rétegek más-más módszert „fejlesztettek ki” maguknak ezek ellen az érzések ellen. A betegkísérők elbagatellizálták és poénra vették mások fájdalmát; a segédápolók és ápolók egy része az egész időszakot egy hosszú gyásznak élte meg az orvosokkal együtt.

Kevesen voltak olyanok, akik a munka után könnyedén maguk mögött tudták hagyni a naponta átélt lelki traumákat, a tehetetlenség érzését és a reményvesztett fájdalom látványát, ami az emberi arcokról sugárzott.

Zárásként, egyszer egy főorvos asszonnyal beszélgettem karácsony nyolcadában, egy viszonylag nyugodtabb éjszakás műszakban. Olyan mély lelki erőről tett tanúságot, hogy meg kellett kérdezni, hogy kollégáival ellentétben, ő honnan nyeri ezt a hatalmas kincset. A válasza meglepett.

„Tudja, kedves Tamás, én kislány korom óta hívó katolikus vagyok, emellett az élet úgy hozta, hogy a férjem állandó diakónus...”

De a lényeg az, hogy Isten a végtelen szeretet forrása, a gyönyörű családomon keresztül minden nap feltölt, és erőt ad nekem ahhoz, hogy bejöjjek ebbe a kórházba, és velük a szívemben 110% -ot hozzak ki magamból.”

BESZÁMOLÓK

KISPAPOK NYÁRI ÉLMÉNYEI – SZEMÉLYES BESZÁMOLÓK

„Kelj fel és menj!” – néhány gondolat a görögkatolikus Ifjúsági Gyalogos Zarándoklatról – KAKÁSI DÁVID

Amikor egy szürke délelőttön a billentyűzet elé ültem, hogy meséljek erről az emlékről, bevallom, nehezen jutottak eszembe a mondatok. Nehéz szavakba önteni egy olyan időszakot, amely minden évben többszázunknak összefonódik a boldog nyári szünidővel, s amelyet, amint véget ér, azonnal újra várni kezdünk, s így egy hét híján egy egész évet ebben a várakozásban töltünk.

Ez az idő immár tizenkilenc éve a Görögkatolikus Metropólia szervezésében élő Ifjúsági Gyalogos Zarándoklat hat napja. Itt, Budapesten, s talán az ország nagy részén is példa nélküli ez: minden év augusztusának közepén háromszáz-négyszáz gimnazista és fiatal felnőtt utazik akár az ország másik végéből a zarándoklat startpontjára, hogy onnan, egyszerű szálláskörülmények mellett, de az annál gazdagabb lelki táplálékot magukba szippantva gyalogszerrel teljesítsenek napi 20-30 km közötti útszakaszt.

Nem cél nélkül teszik ezt, hanem hogy együtt „fussanak be” a sokunk számára oly’ kedves máriapócsi kegyhely egyik legnagyobb búcsúünnepére, a Nagyboldogasszony-napi egészestés virrasztásra és püspöki Szent Liturgiára.

Én az idei nyáron immár nyolcadjára zarándokoltam ezzel az élettel teli, fantasztikus csapattal. Mondhatni, sokunknak második családja az ezen az eseményen évről-évre összegyűlő nagy közösség, az északkelet-

magyarországi görög- és római katolikus ifjúság színe-java. Hány meg hány bizalmas barátság és szerelem talál itt egymásra a Jóisten és a máriapócsi Istenszülő gondoskodása, mosolya alatt! Hiszen ebben a nagy zarándokcsaládban minden nyáron – talán a kedves Olvasón kívül? – együtt jár hat napon át mindenki, aki lelkesít: kis- és nagypapok, püspökeink, gyermekkori és volt iskolás vagy gimnazista barátok, sok-sok lány és az újonnan, kíváncsiságból érkezők.

Sőt, az idei évben egy napra velünk tartott Bese Gergő atya, a 777blog.hu szerzője is, egy este pedig Kiss Gergely olimpiai bajnok vízilabdázóval találkozhattunk.

Minden évben kapunk útravalóul egy szentírási mondatot, ami végigkíséri ezen az úton napjainkat – s remény szerint a zarándoklat utáni egész éves életünket és várakozásunkat.

A szervezőktől idénre a harmincnyolc éve inaszakadt ember meggyógyításakor elhangzott jézusi mondatot kaptuk mottónak: „*Kelj föl és menj!*” (Jn 5,8). Úgy érzem, sokféle lelki útravalót merítettünk ebből a mondatból kiindulva. Egyet emelnék ki ezek közül abból, ahogyan

Kocsis Fülöp metropolita atya fogalmazta meg e gyógyítás üzenetét közös, várva-várt indulásunk előtt:

„Bénák vagyunk ahhoz képest, ahogyan Jézussal járhatnánk, s más volna a léptünk, ha Jézussal együtt lépnénk. Higgyétek el, hogy létezik egy egészen más minőségű élet, ha az ember Jézussal él és jár.”

Természetesen reális önértékeléssel, fiatal keresztény életünk értékeit és gyarlóságait is felismerve éltünk együtt ezekkel a szavakkal és egymással is azokban a boldog augusztusi napokban – s talán mindnyájan feltöltődve köszöntünk el egymástól Máriapócsan.

Mi, zarándokok, az emlékeket gyakran felidézve egyfajta leírhatatlan vágyakozással éljük meg mostanában a tanév dolgozós hónapjait, s mind egymást, mind a kedves Olvasót is várva tekintünk előre a 2022-es év jubileumi, huszadik máriapócsi ifjúsági gyalogos zarándoklatára.

A hely neve: Taizé – MESICS RICHÁRD

Mindenki itt van? Irataitok? Mindenki beoltva? Tesztek negatívak? Akkor indulhatunk – mondta az utazás szervezője az éppen akkor induló autóbusz fedélzetén a negyvenhárom várakozásokkal teli

zarándoknak, akik túlnyomórészt cserkészek, de voltak közöttük bőven rokonok, barátok is. Így vette kezdetét a Covid-járvány által azért még kicsit beárnyékolt, de jókedvvel, feltöltődéssel, ismerkedéssel, tapasztalattal és imával teli, szép időszak, melyet nagyrészt Franciaországban, azon belül is Taizében tölthettünk el több ezer(!) fiatal társaságában augusztus végén.

Jó másfél nap utazás után érkeztünk meg a helyszínre vasárnap este kilenc óra körül. Az odaúton azért még körülnéztünk Zürichben és megálltunk Schaffhausenben is, hogy megcsodáljuk Európa legnagyobb vízesését.

Miután az eligazításon és a szolgáltatok kiosztásán túl voltunk, megkerestük a számunkra kijelölt helyeket, hogy felverjük a sátrainkat. Eztán esti rutin, majd pedig vízszintesbe helyeztük magunkat, hogy másnap aztán tényleg el tudjuk kezdeni a nagybetűs TAIZÉI ÉLETET.

Ennek a bizonyos ÉLETNEK a sémája a következőképp nézett ki.

Reggeli ima, reggeli, elmélkedés a Szentírással, kiscsoportos megosztás, déli ima, ebéd, fakultatív előadások, tea, megint csak előadások, vacsora, végül esti ima, melynek a végén nyitva hagyták a templomot, hogy akik szeretnének – és rendszerint sokan szerettek – még maradhassanak egy kis közös dicsőítésre, mely jellemzően éjfél utánig tartott.

Délután lehetőség volt még körülnézni az Expoban, ahol a szerzetesek által készített porcelán tárgyak, vagy taizéi keresztek és énekfüzetek közt lehetett szemezgetni. Esetleg lemenni a közeli erdőbe kicsit elcsendesedni, leülni a tó partján, és az eget bámulni, elnézni a közeli falvakba, melyek hangulatukban a XIX. századot idézték.

Este pedig nagy volt a nyüzsgés az Oyak nevű épület körül, ahol a közösségi élet nagy része zajlott.

Na persze ezen kívül mindenre volt lehetőség, amire teremtettünk. Így hát nem is loptuk az időt, szerveztünk tábortüzet, melyre más csoportokat is meghívtunk, táncházat, hogy az angolokat, franciákat is bevezessük egy kicsit a moldvai világába, focibajnokságot, ahova

német és indiai légiósok is szerződtek, majd pedig elénekeltünk pár népdalt a karaoke sátorban, ahol – legnagyobb meglepetésünkre – az utánunk következő német srácok szintén egy magyar népdallal folytatták a sort.

Ezek mellett a programok mellett, melyek színessé tették a hétköznapiakat, azért az imáé volt a főszerep.

Én személyesen nagyon hálás vagyok azért, hogy ezeket az imáimat egy ilyen szép, nyitott, tiszta, szeretetteljes, szent helyen mondhattam el, ennyi kedves, imádságos, barátságos, a Jóistent őszintén kereső ember között.

Hálás vagyok minden új barátért, beszélgetésért, tapasztalatért, az útért és a helyért magáért: Taizéért.

Mi értelme van elolvasni ezt a beszámolót? - RIESZ BENEDEK

Istennel olyan jó elidőzni! De nem csak az Ő jelenlétében lenni, Őrá figyelni nagyszerű dolog, hanem valahogy mindent Vele tenni, Vele munkálkodni, az Ő eszközének lenni.

Istennek kiváló humorérzéke lehet, úgy tapasztalom, hogy ezt az is alátámasztja, hogy engem is arra hívott, hogy papként szolgáljak Neki – és mindenkinek. Ez egyébként elég vonzónak, gazdagnak és lelkesítőnek tűnik! Emellett azonban azt látom, hogy nem szükséges mindenféleképpen felszentelt papnak lenni ahhoz, hogy az eszköz-lét örömeiben részesülhessünk. Nyári élményeim is valahogy talán erről tanúskodnak.

Amikor most felidézem emlékeimet a nyárról, nehéz dolgom van, ugyanis nem könnyű kiemelni egy-egy eseményt, mozzanatot a sok találkozás, beszélgetés, imaalkalom, lelkinap és tábor közül. Azért most mégis megpróbálom. :)

Előtte van például egy ifjúsági tábor, ahol már önmagában azt fantasztikus volt látni, hogy több száz fiatal tényleg azért jött el, hogy Istennel találkozzon! Ezen túlmenően pedig leírhatatlan tapasztalat volt az, amikor esténként közösen dicsőítettünk, és egymásért imádkoztunk. Az az élmény, amikor – minden méltatlanságom ellenére – Isten a közbenjáró imában az Ő eszközeül, az Ő szeretetének, jelenlétének, gondviselésének csatornájaul használ, amikor a közvetlen közelemben változnak meg, újulnak meg életek, amikor valódi gyógyulások történnek, az valahogy elmondhatatlan és hihetetlenül gyönyörű...

Szívesen tennék említést még például egy családi táborról, ahol egy testvéremmel és egy kispaptársammal, barátommal gondoskodtunk a hét lelki keretéről: impulzusokról,

beszélgetésekről, imákról. Nos, talán belátjuk, hogy felnőttként megtanuljuk elég jól kezelni, vagy néha inkább meglehetősen elrejtteni az érzelmeinket. Itt viszont döbbenetes tapasztalat volt látni adott esetben sok-sok síró felnőttet a napok során. Olyan embereket, akik megérintődtek Isten személyes és ingyenes szeretetétől.

Vagy idehoznám még a kórházi beteglátogató gyakorlatunk élményét is. Értékesnek tűnt ellátogatni erre az egyfajta perifériára, ahol a beszélgetések során azt tapasztaltam, hogy sokan mintha egyedül maradtak volna testi és lelki fájdalmaikkal, nehézségeikkel, gyászaiikkal. Döbbenetes volt szembesülnöm azzal, hogy mennyire éhesek az emberek figyelemre, szeretetre, és hogy milyen bizalommal és hálával fordultak egy egyszerű huszoneves fiatal felé.

Ezek az élmények számomra mind arról tanúskodnak, hogy Isten csodálatos! Ő nem tűnik olyasvalakinek, Aki távolságot akar tartani... Benne bízni lehet, Belé kapaszkodhatunk, Nála otthonra lelhetünk, az Ő közelségében nincs hiány örömből! Az Ő személyére valahogy kevés minden szó!

De mégis, mi értelme van elolvasni néhány ilyen történetet?

Valamiféleképpen mindannyian keressük az élet, az életünk értelmét. Ki tudatosan, ki kevésbé tudatosan... De mégis, mi az élet értelme? Ez a kérdés elsőre talán kissé nehéznek tűnik. Viszont, ha azt tesszük fel, hogy „mi az, ami éltet?“, akkor mintha egy könnyebb, egy közelebbi kérdéssel találkozoznánk.

Nemrégiben beszélgettem egy családapával, aki így fogalmazott: „Beni, néha úgy érzem, mintha az életemben nem történt volna semmi.” Lehetséges, hogy néha mi is hasonlóan érzünk...?

Az Istennel együtt töltött idő olyasvalami, ami történik!

Az Istennel együtt élt élet, a másokért élt élet, a szívből élt élet pedig olyasvalami, ami igazán éltet. Olyasvalami, amiben igazán élet van!

Az Imatáborról – SZLAMA ÁKOS

„Ha nyár, akkor Imatábor!” – ez a mottó talán több gyermek és fiatal szívében is elevenen élhet, akik már legalább egyszer eljöttek ebbe a táborba. Ugyan nem mindig tudják kifejezni, hogy miért van ez bennük, de azt igen, hogy ott minden évben történik valami; valami olyan dolog, ami különleges, ami természetfölötti, de mégis nagyon jóleső és békés. Ez pedig a találkozás: találkozás azzal a Személlyel, aki nagyon szeret minket, és szeretne napról napra velünk lenni, illetve találkozás egymással, amelynek élménye a pandémia sújtott időszakban még inkább felértékelődött.

Idén másodjára vettem részt a táborban, amely Zalalövőn került megrendezésre. A programok felépítésükben hasonlítottak a tavalyira, azzal a különbséggel, hogy most ottalvós, és nem napközis volt.

Délelőttönként az adott napra kiválasztott evangéliumi szakasszal foglalkoztunk: kezdésként adtunk egy rövid impulzust a gyerekeknek, mely segítségükre lehetett a személyes elmélkedésben. Ezek után beszélgetés következett több kiscsoportban, ahol mindenki megoszthatta a személyes élményét, tapasztalatát vagy kérdését a szakasszal kapcsolatban. Ezt követően szentmisét ünnepeltünk, ahol, aki akart, az összes táborozó előtt tehetett tanúságot az élményeiről, illetve, ha szükségesnek látta, akkor még itt is kérdezhetett tőlünk.

A délutáni program mindig változatos volt, hol strandoltunk, hol kézműveskedtünk, hol egyéb imádságokat végeztünk. A legnépszerűbb esti program pedig a bátorságpróba volt, amikor a csoportvezetőtársakkal kicsit ijesztőbb vagy kicsit nevetségesebb ruhákban mértük fel a táborozók életrevalóságát.

Személyesen én azért szeretem ezt a tábor, mert a sok kikapcsolódás és pihenés mellett a gyerekek tényleg találkoznak Istennel. Egyszerűen meglátszik rajtuk, hogy a hét során Jézus megérintette a szívüket.

Gyönyörű emlék bennem az idei éjszakai szentségimádás: a tinédzser gyerekek a csoportomból könnyezve nézték az Oltáriszentséget, és érezhetően szerették volna minden porcikájukkal imádni a Fiút. Átjárta őket az érzés, hogy jó Vele lenni, s az Ő jelenlétében tényleg meg lehet nyugodni, aki kimondhatatlan szeretetével valóságosan jelen van az Eucharishtiában. Úgy gondolom, hogy korunkban a papok feladata erre kell, hogy irányuljon: esélyt kell biztosítani arra, hogy a fiatalok megtapasztalják Jézus jelenlétét. Ehhez kreatívnak kell lennünk, meg kell találnunk az új eszközöket a számukra.

Megtapasztalni Istent: úgy gondolom, hogy ez hagyja a legmélyebb lenyomatot bennük, így ebben kell segíteni és kísérni őket. Isten adjon számunkra bölcsességet, hogy idővel mi is jó pásztorai lehessünk korunk ifjúságának!

SZABÓ GÁBOR – V. ÉVF.

„TALÁLKOZTAM JÉZUSSAL?” – A NEK-RŐL

Hogyan? Az Oltáriszentség által a szentmisében vagy egy szentségimádáson? Vagy fölismertem Őt testvéremben, esetleg egy rég nem látott ismerősben, vagy egy távoli földrész püspökében, netán saját magamban?

No de, először repüljünk vissza egy kicsivel az időben. Már hónapokkal korábban láthattuk több vasúti kocsira is fölragasztva a „Találkozz Jézussal!” plakátokat és az üzenetet, amelyek országszerte a síneken gördülve hirdették és hívták az embereket a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra. Hosszú ideje imádkoztuk templomainkban a NEK-es imát, készültünk különböző módokon, időnként látványosan, országosan, máskor csendesebben, közösségileg, és sokszor észrevétlenül, saját imádságainkban, hogy majd Jézussal találkozhatunk.

Talán az egy év készületi ráadásban és az újabb járványügyi rendelkezés közepette már majdnem lemondtunk róla, de végül mégis ott lehettünk, és találkozhattuk Vele. Számtalan történet, fotó, beszámoló szólt erről.

A kérdésre – „Találkoztam Jézussal?” – szerintem érdemes mindegyikünknek válaszolni, akár imádságban, akár egy-egy beszélgetésben, vagy egy írásbeli visszaemlékezésben. Ezt tettem én is a következő írással: hogyan és kik által találkoztam Jézussal, bő egy hét alatt, 2021. szeptember 5. és 12. között, Budapesten...

Találkoztam Jézussal:

Egy elsőáldozón és családján keresztül: országszerte sokéves előkészületnek köszönhetően. Kb. 1200 katolikus gyermek a nyitó szentmisén vehette magához először Krisztus Testét. Egy kedves barátom és felesége szinte az utolsó percig gondolkodtak, hogy gyermekük ekkor legyen-e elsőáldozó – és végül így döntöttek. Öröm volt a szentmise után a nagy tömegben egymásra akadva az ő és fiuk arcán látni, hogy mindnyájan Jézussal találkoztunk az első és a sokadik szentáldozásban.

Egy helyszínen keresztül: többen is megtapasztaltuk, hogy egyfajta nemzeti, sőt világméretű szentéllé változott erre a hétre a Hősök tere. A légifelvételek, közvetítések segítségével ezt azok is megtapasztalhatták, akik csak lélekben és imádságban lehettek velünk. S azoknak, akik a szentély közepén teljesíthettünk szolgálatot, felemelő volt egy ilyen helyszínen találkozni az Oltáriszentségben velünk lévő Krisztussal, akit a szó szoros értelmében a világ minden tájáról érkezettek vettek körül, és kérték áldását a Vele való találkozásban.

Egy reggel, a biztonsági átvizsgáláskor: hétfőn reggel, az első Hungexpo-s napon, a beléptetésre várakozva lelkiatyámmal találkoztam, pedig nem beszéltük meg

előre sem a napot, sem az órát. Jó volt ezt követően együtt tölteni a délelőttöt és közben egy-egy rövid beszélgetésben általa találkozni Krisztus szeretetével és vezetésével.

Egy-egy előadásban a konferencián: megtapasztalhattuk azt, hogy annak ellenére, hogy a mai világban milyen üldöztetéseket kell kiállniuk sok helyen a keresztényeknek, mégis derűsek, sugároznak Krisztus szeretetétől. Úgy éreztem, hogy ők azok, akik most minket ébresztgetnek, misszionálnak, hogy az élet apró pillanataiban fölismerve az Ő szeretetét, mi is találkozhatunk Vele.

Egy különleges kiránduláson: kedd délután a Kongresszuson résztvevő püspökökkel és vendégekkel – Erdő Péter bíboros úr jóvoltából – egy rendkívüli kirándulásra kaptunk meghívást, ugyanis nosztalgiaigőzőssel Dorogra utazhattunk. Onnan egy, a NEK-re komponált zenemű ősbemutatójának meghallgatása után Esztergomba látogattunk. Itt megtekintettük a Bazilika altemplomát, ahol közösen imádkoztunk Isten Szolgája Mindszenty József bíboros sírjánál, majd bejártunk a felújítás alatt álló Főszékesegyházat – tiszteletünket kifejezve a kassai vértanúk és Szent Adalbert ereklyéi előtt.

Mindezek megadták a lehetőséget, hogy észrevehessük a másik emberben is Krisztust: álljunk akár a „Magyar Sion” tetején, egyházunk messziről jött főpapjaival, vagy vacsorázzunk együtt a Szécsényből érkezett ferences szegénygondozó nővérekkel. Úgy érzem, egy kicsit belekóstolhattunk a mennyország ízébe is, ahol Krisztus vár ránk, és szeretne találkozni velünk.

A színpalak mögött, munka közben: sajátos feladataink közé tartozott, hogy a Konferencián segíthettünk a sekrestyés stábnak. A szentmisékhez kapcsolódva a NEK-re készített liturgikus öltözetet adhattuk püspökeinkre, akolitusként áldoztattunk, kísérhettünk vendégeket. Mindezek apró, odafigyelést és sokszor fegyelmet igénylő

feladatok voltak, de jó volt a növendéktársakkal mindezeket a tanítványok lelkesedésével, az eucharisztikus Jézus mellett való szolgálatként megélni, és így Vele is találkozni.

Egy riport kapcsán: a hazai nemzetközi keresztény médiumok képviselőin kívül olyan nem vallásos/hívó sajtós szakemberek is voltak a kongresszuson, akiket munkájuk ide szólított. Egy riport kapcsán – melyben a papi hivatásról kérdeztek – olyan különös és hivatásomban megerősítő érzésem támadt, hogy a riporterral Jézus most rajtam keresztül szeretne találkozni.

Budapest szívében: fárasztó mivolta ellenére élményekkel teli volt a szombati nap. A szolgálatra beosztott papnövendékeknek reggeltől kezdve a Kossuth téren és a Hősök terén is volt próba – ezért a két helyszín közt ingázva és a beléptetésektől kissé megfáradva vágtunk neki az esti Kossuth téri szentmisének, majd az azt követő fáklyás körmenetnek a Hősök teréig. Mindezek ellenére talán nem csak számomra marad ez a különleges liturgikus alkalom az egyik legfelelőbb élmény. A szép, ünnepélyes, rendezett körmenet igen fontos üzenet volt a város, a nemzet és az egész világ számára, hiszen örömmel a szívünkben, az ajkunkon és az arcunkon

Jézust kísértük és adtuk az egész világnak, megmutatva, hogy a Vele való találkozás képes gyógyítani világunkat.

Krisztus földi helytartója mellett: a NEK kiemelt eseménye volt a pápai záró szentmise. Rendkívüli jelentősége volt annak, hogy Ferenc pápa nem képviselő útján, hanem személyesen vett részt a „Statio orbis” záró szentmisén. Nem tudhatjuk legközelebb mikor látogat Szent Péter utóda a Kárpát-medencébe, de úgy gondolom, hogy mi, akik találkoztunk vele közelről, megtapasztalhattuk, hogy minden fáradtságot és testi nehézséget legyőzve azért jött el, hogy Krisztust hozhassa közénk, az Ő áldását adhassa ránk.

„Találkoztam Jézussal?”

Igen! A NEK egyik legfontosabb üzenete az maradt számomra, hogy Jézussal találkozni nem csak az Oltáriszentségben, hanem nagyon sokféle módon lehet. És talán ezt is várja mindnyájunktól, hogy az Eucharisztia és a szentségek vételén, a szentségimádásokon kívül, vegyük észre Őt a másik emberben is. Hiszen, ha a testvéremben felismerem, akkor biztos, hogy Vele is találkoztam.

Végezetül pedig fogadják szeretettel a kedves Olvasók közösségünk tagjainak benyomásait az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusról:

„Nem egy programot, hanem egy érzést szeretnék megemlíteni a NEK-kel kapcsolatban: az otthonosság érzését, amelyben benne van a szeretet, a bizalom, a feltöltődés érzése.”
- Pongrácz Benedek

„Érdekes tény, hogy egy pápai szentmise, melyen ezrek vesznek részt, ugyanolyan értékű, mint egy magánmise, mert Krisztus a központ, aki minden mindenben, és akihez képest minden olyan kicsi.” - Farkas Ákos

„Döbbenetes élmény volt látni a csordultig teli Hősök terét a szentmiséken, vagy éppen a nagy-nagy tömegeket az eucharisztikus körmenet során... Lelkesítő tapasztalat volt ez számomra arról, hogy nem vagyunk egyedül hitünkkel, vágyainkkal, reményünkkel; és arról, hogy Ő, a Vele való közösség összeköt minket, és belőlünk is közösséget formál.”
- Riesz Benedek

„A Kongresszus során az Isten-közelséget leginkább a szolgálatok sokféleségében találtam meg. Utólag még az egészen váratlan helyzetekért is hálás vagyok.” - Csupor Márton

„A körmenetben elől haladtam gyertyásként, az emberek tekintetét nézve büszkeség töltött el engem. Örültem, hogy keresztény vagyok, és hogy Krisztus örömét vihetem el az emberekhez.” - Finta Zsolt

„Számomra a NEK egy nagyon mély találkozás volt Istennel. Megtapasztaltam a minket közösségbe hívó Isten szelíd hangját, s gondoskodó vezetését.” - *Rátkai István*

„Úgy gondolom, hogy egy életreszóló élményt szereztem a NEK-en. Ebben az időben kézzelfoghatóvá vált számomra az Egyház, és látható volt az a szeretet, ami összeköt minket a világ bármely pontján élő keresztény testvéreinkkel.” - *Urbán Gábor*

„Örültem, hogy ilyen formában is lehetett látni az Egyház egységét és egyetemességét. Remélem lehet még ilyenben részem.” - *Horváth László*

„Őszintén szólva nem igazán vártam a NEK-et. Plusz fáradságként tekintettem rá, és szélkergetésként. Legnagyobb meglepetésemre viszont nagy élmény lett, szinte meghosszabbította a nyarat. A találkozások, a közös imák, a szolgálat olyan felemelő volt, hogy - bár testileg megfáradva - lelkileg feltöltődve, hálásan tekintek vissza az eseményre.” - *Mesics Richárd*

„Sokszor megdöbbsentem, hogy milyen sok önkéntes van, hogy mennyire segítőkészek, és így tovább. És annak is igen örültem, hogy a mi csapatunkat, a központistákat, mennyire összekapta az a hét. Na jó, gondolom, elég jól el is fáradt a nép... De azért mégis: jó volt látni, mennyire készséges mindenki, hogyan viselik a váratlan kanyarokat is, hogyan hallgatnak és vigyáznak egymásra.” - *Dr. Martos Levente Balázs, rektor atya*

RÁTKAI ISTVÁN – IV. ÉVF.

KILÉPTEM A KAPUN!

Isten is készült a te lelkigyakorlatodra, meg szeretne neked valamit mutatni, meg akar ajándékozni téged - ehhez hasonló szavakkal kezdte el Nagy Bálint jezsuita atya az őszi lelkigyakorlatunkat Kismaroson. Nagyon megkapó volt a gondolat. Nekem, aki szerettem megtervezni a napjaimat, nagyon jó volt tudatosítani már az első perctől, hogy Isten vágyakozott erre az időre, amit távol a nagyváros zajától, csendben tölthetek el Vele.

S nemcsak tudatosítani kellett ezt, hanem valóban engedni is, hogy Isten megmutatkozzon számomra. Valóban teret kellett engednem az Istennek. Én, aki megsebzettségem miatt is szerettem felállítani egy menetrendet, kereteket magamban, most ezeket le kellett döntenem, döntenünk.

Nem volt könnyű, a fájdalmak, vétkek miatt felhúzott falakat ledönteni, s engedni, hogy szeressen az Isten, hogy gyógyítson. De fokozatosan, ahogy engedtem Istent, ahogy figyeltem, hogy Ő mire vágyhat, úgy tapasztaltam meg, hogy mennyire szeret, elfogad, hogy mennyire akar engem.

Minden lelkigyakorlat során feltettem a kérdést valahogy, hogy Istenem, ugye papnak hívsz? Kérlek adj, valami biztos jelet! Vágytam a bizalom megtapasztalására, de a nemleges választól féltem, s kaptam ugyan biztató válaszokat, de nem nyugodtam meg teljesen.

Azonban ezen lelkigyakorlaton valami más történt bennem. Fel mertem tenni a kérdést úgy, hogy a válasz lehet nem. Ugyan féltem tőle, de láttam, éreztem, hogy a keretek, amelyeket felállítottam, nem segítenek tovább Istenhez. Lehet, hogy távol tartanak valamennyire a

bűnöktől, az újabb fájdalomtól, de nem engednek, hogy továbblépjek, hogy Istent még jobban megtapasztaljam, megértsem, megszeressem.

S most valami történt. Valóban engedtem Istent szólni, elmondtam, hogy félek a nemleges választól, de ha ez az ő vágya, akkor ki vagyok én, hogy ebben megakadályozzam. S megjött a válasz, a válasz, ami tényleg a NEM volt. *Nem, nem erre a papságra hívlak, amit te elképzelsz, hanem amit én neked adok.* Egy teljesen új világ nyílt ki előttem.

Isten egy új szinten lépett be az életembe, pontosan nem ő lépett, mert ő mindig ott volt, hanem én engedtem végre be.

Én, aki végig vártam a biztatást, a megerősítést, a bátorítást, most el tudtam szakadni ezektől a vágyaktól, elvárásoktól, s engedtem Istent, hogy valóban az ő vágya szólaljon meg, s ne az enyém.

Ezután a nagyon mély találkozás után kiültem egy padra, ami egy kapu előtt volt. Társaim gyakran töltötték az elmélkedési időket az erdőben a szabadban.

Én inkább szerettem a kertben, vagy a keresztút fele sétálgatni ilyenkor, de most újra szólt egy hang, valami nagyon mély megfoghatatlan, hogy menj Te is ki a kapun. S én visszakoztam. Ugyan miért, alig van már csak egy órám, nincs rajtam túracipő, azt se tudom, hogy hova menjek. Hogy kell kinyitni a kaput, s még rengeteg érv, hogy inkább majd holnap kimegyek, de most nem.

Azonban nem, nem hagyott békén a hang, szelíden kérte, s most már magamat próbáltam meggyőzni, hogy az előbb mit mondott nekem Isten. Ne a te földies vágyaid, terveid, elképzeléseid szerint legyél pap, hanem úgy, ahogyan azt ő akarja, ahogyan arra ő vágyik.

S közben már a harmadik ember ment ki előttem, nyitotta ki a kaput, és nem értettem. Csak ki kellene menni a kapun, csak egy kapu, egy kapu, erre nem vagyok képes? S újra szólt a hang. Rendben Uram most már kimegyek, már ki tudok menni, de nem egyedül szeretnék, hanem Veled. S elindultam, elindultunk, s kiléptem a kapun...

FARKAS ÁKOS – II. ÉVF.

„INDUE ME DOMINE, NOVUM HOMINEM”

Talán nem tévedek nagyot, ha azt mondom, minden papnövendék életében meghatározó a beöltözés napja, mikor magukra öltik a krisztusi szolgálatot jelképező ruhát.

Idén hét növendék öltötte fel a reverendát: Csupor Márton (Szombathely), Csiki Ferenc Patrik (Székesfehérvár), Hasap Ferenc (Székesfehérvár), Farkas Ákos (Vác), Hümpfner Erik (Vác), Urbán Gábor (Vác), Utschalott Árpád József (Vác).

Hagyományosan a Seminarium Centraleban ezen eseményre Krisztus király vasárnapján kerül sor, azonban az idei időpont rendhagyó módon átkerült szeptember nyolcadikára, Kisboldogasszony napjára, mely egyben az Egyetemi Kisboldogasszony templom búcsúnapja. Miért ez a rendkívüli időpont? Mivel az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus ezen napja a plébániai közösségek napja volt, ezért szemináriumi közösségünk ily módon ünnepelt.

Az ünnepi szentmise főcelebránsa Dr. Martos Levente Balázs rektor atya volt, a prédikációt pedig Dr. Lovassy Attila prefektus atya mondta, aki beszédében kitért a reverenda és a hűség kapcsolatára.

Ezenfelül igen nagy élményt adott a beöltözötteknek, mikor az Eucharisztikus Kongresszus zárómiséjén, már reverendában szolgálhattak. A szentmise előtt Mons. Guido Marini akkori pápai szertartó, (akit október 17-én szentelt püspökké Ferenc pápa) azt mondta, hogy nekünk nem kell sem aggódnunk, sem félnünk. Igaz ugyan, hogy

az a rengeteg ember és a Szentatya is jelen van, de attól még az Úr Krisztusnak szolgálunk.

Kívánom, hogy ebben a szolgálatban tartson meg minket a mennyei Atya.

HÜMPFNER ERIK – IV. ÉVF.

LELKI LÉPTÉKBEN MÉRVE

2021. november 21-én, a budapesti egyetemi templomban, püspöki szentmise keretében lektor- és akolitus avatást ünnepeltünk közösségünkkel. Mesics Richárd, Szalai Tamás és jómagam nyertünk felvételt a felolvasói szolgálatra.

„Nagyon örülök, hogy az Egyház már hivatalosan is rám bíz egy szolgálatot. Bár ez számomra inkább egy újabb lépcsőfok a papság felé, hiszen gyakorlati jelentősége nincs, mégis örülök, hogy a Szentírást, hitünk egyik fundamentumát hirdethetem és hirdetnem kell.” – *Mesics Richárd*

„A lektor avatás közelebb visz Istenhez. Egy újabb lépcsőfokot jelent egy kispap életében a pappá válás hosszú útján. Ugyanakkor egy szolgálat, amit Istentől kaptunk az emberek szolgálatára, hogy a Szentírás által közelebb vigyük őket Hozzá, és megismertessük Isten hatalmas jóságát.” – *Szalai Tamás*

A lektor, azaz felolvasó, Isten igéjének hírnöke, aki a különböző liturgikus cselekmények alkalmával segédkezik a papságnak a szentírási szakaszok felolvasásában. Ha csak gyakorlati szempontból közelítjük, akkor nem is tűnik olyan komoly feladatnak. A legtöbb plébánián nincs is dedikált személy erre a szolgálatra. Általában ministránsok vagy a helyi közösség tagjai látják el a feladatot. Könnyen ki is jelenthető, hogy felolvasni mindenki tud, minek erre külön tisztség... Felesleges... Ez csak felszín!

Érdemes ránézni mindarra, hogy a lektorságot vállaló személy számára, mi mindent is rejthet a látható felszín alatti szolgálat.

Az avatáskor a következő mondat hangzik el: „Vedd a könyvek könyvét, a Szentírást, hirdesd hűségesen Isten igéjét, hogy egyre jobban életre váljék az emberi szívekben.”

Csupán egy mondat, felszólítás, felhívás, meghívás...? Az avatásra készülve már feltűnt, de igazi súlyát akkor éreztem meg, amikor ott térdeltem Mohos Gábor püspök atya előtt, tartva a Szentírást, és behunyva szemem belsőleg megéreztem Isten jelenlétét.

Újra meghívott arra, ami már nem ismeretlen, de valahogy mégis új, valójában mélyebb.

Az Ő szava örök, és az élet forrása. A Szentlélek által áthatott viszony meghatározza az Istenhez, embertársaimhoz és nem utolsósorban az önmagamhoz való viszonyulásomat. Újabb lépésekre hív, hogy továbbhaladjak a Mester követésében, az „Őhöz hasonlóvá válásban”. Mindez mindannyiunknak fontos a papságra készülve.

Tudom, evidens, de azért zárójelben hozzáteszem, hogy ez nem a csak a mi kiváltságunk. Mindenki számára cél, aki kicsit is komolyabban szeretne keresztényként élni. Jó hír, együtt haladhatunk az úton! :)

A mindennapokban megélt Ige alapjává kell, hogy váljon életünknek.

A Szentírás rendszeres imádságos olvasása és az egyéni elmélkedések mellett szükséges, hogy találjunk olyan közösséget, ahol van mód együtt tanulmányozni, beszélgetni a Szentírás szakaszairól a Szentlélekben egymást gazdagítva. A közösség, a rendszeresség segít megművelve tartani lelkünk talaját, hogy a mindig vető magvető által elszórt magvak jó talajba hullhassanak. A növekedés Isten kegyelme, de annyi egész biztosan a személyes felelősségem, hogy a hely, ahová a magok hullnak, milyen állapotban van. Köves, bogáncsos vagy frissen szántott...?

A lektorrá avatás az imént leírtak mentén vált számomra meghatározó eseménnyé. Külső szemmel nézve nagy változás nincs, de a bensőben, lelki léptékben mérve jelentős.

Nem az a kérdés hogyan olvasom (fel) Isten üzenetét, hanem hogy milyen lelkülettel, jelenléttel teszem mindezt. A lényeg, hogy a hangzó szavakban valóban hallhatóvá és érthetővé válhasson Isten mindenki számára.

ILLYÉS DÁVID – V. ÉVF.

AKOLITUS AVATÁS A KÖZPONTI SZEMINÁRIUMBAN

Nagy szeretettel köszöntöm a kedves Olvasót! Az egyházi évnek az utolsó vasárnapján anyaszentegyházunk Krisztust, a mindenség Királyát ünnepli meg. Emlékezteti a hívő lelket, micsoda nagy királyunk van, akinek hatalma van megszabadítani bennünket a

bűn rabságából, aki nem más, mint az Isten Fia, Jézus Krisztus. Az idén, 2021-ben a Központi Szemináriumban, a budapesti egyetemi templomban, nemcsak ezt a nagy eseményt ünnepeltük, hanem lektorokat és akolitusokat is avattak fel.

Az idei szentmisét főtisztelendő Mohos Gábor Esztergom-Budapesti segédpüspök celebrálta, és ő avatta fel a kiválasztott öt papnövendéket: Bakos Áront a székesfehérvári egyházmegyeből, Illyés Dávidot a veszprémi főegyházmegyeből, Pongrácz Benedeket és Rátkai Istvánt a szombathelyi egyházmegyeből és Riesz Benedeket az esztergom-budapesti főegyházmegyeből.

Egy papnövendék fokozatosan halad az útján. Másodévben beöltözik, akkor kapja meg élete első reverendáját, harmadévben felavatják a lektori szolgálatra, negyedévben akolitusi szolgálatra, ötödévben admisszióban részesül, és utána léphet be a klerikális rendbe, akkor szentelik diakónussá, és majd utána áldozópappá.

Az akolitus kisebb rend, abban segíti a leendő paptestvért, hogy minél közelebb kerüljön az Úr Krisztushoz, erősebb legyen a kötelék Krisztus és ő közte. Szükség esetén megáldoztathatja a híveket, elviheti Krisztus testét azokhoz a testvérekhez, akik önhibájukon kívül nem tudnak a misén részt venni, temethet és igeliturgiát tud tartani.

De mit is jelent igazából? Nemcsak azt jelenti, hogy az adott személy már áldoztathat a szentmisén, hanem tanúságot tesz hitéről. Tanúságot tesz: hite mekkorát fejlődött. A szemináriumi évek során nemcsak tanulmányaiban halad a papnövendék, ahogy egyre jobban elmélyül a teológia tudományában, úgy lelki élete is egyre jobban érik, az istenkapcsolata egyre erősebb lesz. Hivatása egyre mélyebb és gazdagabb, ahogyan éveinek száma gyarapodik. Ahogyan az érett gyümölcs beérik, a leendő pap személye ugyanígy megérik a küldetésére.

A kisebb rendek, a lektor, az akolitus és az admisszió már látható jelei, hogy ő erre a hivatásra készül. Felavatják, kiemelik őket, hogy mások is lássák, hogy mások számára példa lehessen.

Jézusnak a magvető példázata nagyon szépen bemutatja: az elültetett mag, jó földben, ha gondozzák, ha minden feltételt megadnak, a mustármagból, ami a magok közül legkisebb, micsoda nagy növény lesz. Már látjuk, a mag kikel a földből, és már meghozza első leveleit, de még nem fejlődött ki. Kis növény, amit még gondozni kell. Ez még nem teljes nagysága, de látjuk annak reményét, hogy megláthatjuk azt. Idő, türelem, gondviselés szükséges.

Ilyen a papi hivatás fejlődése azon személyek számára, akiket az Úr meghív erre a szolgálatra. A kispap lelkében és személyében valami jó dolog kezdődik el, és ezt a jót tovább folytatja hivatásában, hogy cselekedeteiben megmutatkozzon a krisztusi erények gazdagsága.

Valami jót elkezdett a mindenek Atyja ennek az öt kispaptestvérnek az életében, és láthatjuk ennek jelét, de még nem ért véget az útjuk. Tanulniuk kell, fejlődniük kell, gyarapodni Isten gazdagságában.

Kérem ezért a kedves Olvasót, imádkozzon ezért az öt kis bojtárért, akik nemcsak igent mondtak Isten hívó szavára, de elkezdtek a nekik szánt utat. Kérjük, hogy be is tudják fejezni azt, és kérjük Istent, árássa ki a Szentlelket, hogy az Ő bölcsessége vezesse őket, hogy azt a jót, amit Isten elkezdett, teljes pompájában teljesüljön.

MOLNÁR ÁDÁM – V. ÉVF.

EGY NEM MINDENNAPI TALÁLKOZÁS MARGÓJÁRA

Október 19-én és 20-án különleges vendéget fogadhattunk, ugyanis Eminenciás Michael August Blume nuncius atya látogatta meg közösségünket. A rövid idő ellenére eseménydús napok voltak, hiszen érsek atya találkozott a szeminárium teljes közösségével, kisebb

csoportokban mindannyian megszólalhattunk, valamint előljáró atyáinkkal is személyesen beszélgettünk. A következőkben ezen örömteli találkozás beszámolóját olvashatják.

Kedd délután gyűltünk össze a Boldog Bogdánffy Szilárd teremben, ahol a kispapság nevében Szabó Gábor főduktor köszöntötte nuncius urat. Elhangzott, hogy sajátos helyzetben vagyunk mi itt Budapesten, mert latin és görög rítusú növendékek együtt tanulunk az ország minden részéről. Ismerve azokat az atyákat, akik a Központban végeztek, olyan távolságokat átívelő barátságok köttetnek, amik talán a többi szemináriumban kevésbé, és ez az egyik csiszoló kő a magunk és egymás részéről: milyen módon tudjuk ezt a sokszínűséget úgy megélni, hogy abból építkezni tudjunk. A köszöntő végén elhangzott, hogy különösen örülünk ennek a találkozásnak, mert az elmúlt másfél évben sok nehézségünk volt a covid miatt, de az idei Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus alkalmával a Szentatyával való találkozással sokan kaptunk olyan lendületet, ami talán az egész papi életünkre kitarthat, és reméljük, ez a mostani látogatás is ilyen lesz.

Ezt követően érsek atya tartott egy rövid előadást a szinodalitásról. Kihangsúlyozta, hogy egy nagyon fontos, meghatározó pillanatban vagyunk az egyház életében, hiszen megkezdődött egy folyamat. Szerinte a szinodalitás, a közös úton levés, azokra a realitásokra vonatkozik, amelyek a mi életünk részei, mert az egyház tagjai vagyunk, mely arra hivatott, hogy a Szentlélek által növekedjen Krisztusban, Krisztus képmása legyen.

Amint az emberi test egymással együttműködő részekből áll, hasonlóan az egyház, Isten népe is. Vannak püspökök, papok, diakónusok, de olyan szomorú lenne, ha azt gondolnánk, hogy csak belőlük áll az egyház. Megszámlálhatatlan tehetség van a világiakban, a szülőkhöz, a családokban, a tanároknak, a kétkezi munkásokban vagy a különféle szervezetek vezetőiben. Nem szabad megfélekezni róluk!

Isten népének a többsége megházasodik, vannak, akik misszionáriusként követik az Urat, és mások egész életüket a csendes munkának és imádságnak szentelik. Micsoda gazdagság – mondta nuncius úr.

Ha az egyház arra hivatott, hogy Krisztusban növekedjen, és az Ő titokzatos testévé váljon, mindezen részeknek együtt kell dolgozniuk, gondot kell viseljenek egymásra.

Felhívta a figyelmet, előfordulhat, hogy az egyház néhány tagja nem növekszik annyira, mint kellene. Tőlük nem elzárkózni kell, nekik segítségre van szükségük. Vannak olyan tagjai az egyháznak, akik nem tudják, hogy mit kezdjenek a keresztséggel, amit kaptak. Biztatni kell őket, tanítani és segíteni nekik, hogy megtalálják útjukat. Ha az emberek azt érzik, hogy nem biztatják őket, és nem vehetnek részt az egyház életében, akkor az egyházon kívül indulnak el válaszokat keresni.

A hitüket gyakorló emberek, akik a tanultakat tettekre váltják, akik kezdeményeznek, ők lesznek képesek egységet és megértést teremteni a különböző csoportok között és ez a szinodális út. A hitüket gyakorló emberek, nem csupán a saját igényeikkel foglalkoznak, hanem testvéreikével is, akár közel vannak, akár messze, kulturálisan vagy történelmileg.

A szinodális lényege - érsek atya szerint - az a mód, ahogyan az Egyház különböző részei működnek együtt, támogatják egymást és másokat is a mi Urunkkal való találkozásra hívnak meg. Ebben az igyekezetben a legnagyobb ellenségünk a közöny.

A közöny mások, még az Egyházban lévők, a velem együtt lakók iránt is. Hagyjuk magunk mögött a közönnyt és buzdítsuk testvéreinket, hogy tartsanak velünk.

Nuncius úr szerint, ha mindannyian elgondolkodunk saját szerepünkről Krisztus Testében és felfedezzük azt, akkor szinodálisak leszünk és megtanulunk együtt járni, közösen haladni Krisztusban, Krisztussal és Krisztusért. Ezáltal testének tagjaivá leszünk harmóniában élve, ami mindenkit megerősít a Jézusba vetett élő hitének növekedésében.

A szinodalitás nem egy olyan dolog, amit életünkben egyszer vagy kétszer meg kell tenni, hanem egy egész életet alapjában meghatározó Krisztus követés.

Érsek atya bátorított minket, hogy reflektáljunk gyakran a szinodalitásról és tegyük hozzá saját gondolatainkat.

Előfordulhat, hogy az úton haladva olyan kérdésekkel találkozunk, amiket nem értünk. Akkor el kell kezdeni kérdezgetni, beszélgetni, hiszen biztosan akadnak olyan emberek, akik megfelelő és megalapozott választ tudnak adni, legyen az bármilyen téma az egyházon belül.

A világ sója vagytok! – mondta. Ízt kell adjatok a világnak! Nektek a világot nem tartósítanotok, hanem átformálnotok kell! Ezekkel a gondolatokkal buzdított minket érsek atya a szinodális úton való haladásra.

Az előadását követően lehetőségünk nyílt kérdezni nuncius úrtól. Többen tettek fel kérdéseket, legtöbbjük az afrikai szolgálatára irányult. Jómagam azt kérdeztem tőle, hogy miért tartja fontosnak meglátogatni a szemináriumokat.

Válaszában elmondta, hogy több éven át tanított és volt előjáró szemináriumban, ahol látta az ottani évek fontosságát, hogy mennyire meghatározó évek. Látogatásaival azt szeretné megosztani, hogy az egyház érdeklődik a növendékek iránt, nem közömbös az egyház számára a papnövendékek képzése és helyzete.

Arra ösztönzött minket, hogyha majd a jövőben aktívak leszünk különböző plébániákon, akkor fel kell

fedeznünk, hogy azt a hihetetlen energiát, ami a közösségekben rejlik, hogyan tudjuk az adott helyeken felhasználni. Ehhez azonban minden nap tudatosítanunk kell:

Jézus, Te ma is velem vagy!

Az első találkozást követően, a kápolnában elimádkoztuk a vesperást, majd a vacsorát követően két csoportban találkozott velünk érsek atya.

Először az első-, másod- és harmadévesekkel, majd a negyed- és ötödévesekkel. Mindkét alkalommal ugyanaz volt a téma: egyesével elmondtuk hivatásunk történetét, ezt követően pedig el kellett képzelnünk, hogy ha szembe jönne velünk az Egyház, akkor milyen alakot öltene. Érdekes volt végighallgatni hivatásaink kezdetét, és belátást nyerni milyen sokszínű kép él bennünk az egyházzal.

Másnap latin nyelvű szentmisével kezdtük a napot, majd nuncius úr egyenként találkozott előjáró atyáinkkal egy személyes jellegű beszélgetés erejére. Vizitációja közös, ünnepi ebédrel zárult.

Hálásak vagyunk, hogy érsek atya meglátogatott bennünket és megtisztelő, hogy mi voltunk az első magyarországi szeminárium, ahova eljött.

Örömteli napokat tudhatunk magunk mögött és számtalan megerősítő gondolatot, és biztatást kaptunk a papi hivatásunkhoz és a szinodális úton való haladáshoz.

Isten áldása kísérje nuncius atya életét és munkáját!

SZLAMA ÁKOS – V. ÉVF.

ORSZÁGOS KISPAP FOCIKUPA

Ebben az évben, a járványhelyzet kialakulását követően 2 évvel, ismét megrendezésre került az Országos Kispap Focikupa, melynek házigazdája a mi szemináriumunk volt, a folyamatok koordinálására pedig én kaptam megbízást.

Az előkészületi munkálatok már jóval az esemény előtt elkezdődtek, melyben sok örömet tudtam megélni, de persze jelen volt a bizonytalanság is, főleg a járványhelyzet alakulásával kapcsolatban. Jó volt viszont érezni, hogy Isten mindig akkor lendített egyet a szervezési folyamaton, amikor már kevés voltam hozzá.

Az egyik ilyen a teremfoglalási kísérletem alkalmával volt. Miután körbejártuk néhányan a kiválasztott sportcsarnokot (Patonyi László Sportcsarnok) és alkalmasnak találtuk a torna lebonyolítására, a termet egy online felületen lehetett volna lefoglalni, de az meghibásodott, az informatikusok pedig kb. 2 hetet bajlódtak a helyreállításán. Persze erről előzetesen nem tájékoztattak, így rendszeresen kellett figyelnem, hogy mikor tudom bejegyezni a foglalást.

Egy idő után már beleuntam a várakozásba, nem igazán kerestem fel az oldalt, sőt talán már el is felejtettem. Egyszer azonban rákerestem újból az oldalra, és működött... Hát eléggé megijedtem, mert bárki befoglalhatta volna előttem a termet, s nagy nehézség lett volna rövid idő alatt egy másik termet találni... A történet, hála Istennek, nem így folytatódott, hanem le tudtam foglalni a csarnokot. „Valahogy” megmaradt szabadnak a kiválasztott időpont a szalagavatók zsúfoltságáról híres novemberben...

A bajnokság november 5-én, pénteken kezdődött. Először egy közös szentmisén vettünk részt az egyetemi templomban, majd a közös vacsora és a csoportok kisorsolása után egy közös esti sétahajózásra mentünk. Egészen különleges volt látni a város csodaszép épületeit a Duna vizéről.

Szombaton került sor a torna lényegi részére, a mérkőzések lejátszására. Szép volt megtapasztalnom a csarnokban uralkodó egységet: a játékosok egyek voltak a játékban, de mi, rendezők is szépen, harmóniában tudtuk megvalósítani a feladatainkat. Sajnáltam azokat, akik a termen kívül kaptak munkát, de nagy tiszteletet váltottak ki bennem a kitartásukkal és odaadásukkal. Az egész olyan volt, mint amikor Pál apostol a test hasonlatáról ír: mindenkinek más-más feladata van, de azok együttes harmóniában alkotják meg a testet, egyik tag sem mellőzhető. Az eredményhirdetés után végre én is megnyugodtam és felszabadultam végre, és nagy örömet okoztak a kialakult találkozások és beszélgetések is a kispaptársakkal.

A torna eredménye:

1. Nyíregyházi Görögkatolikus Papnevelő Intézet
2. Központi Papnevelő Intézet
3. Egri Redemptoris Mater Szeminárium

Legjobb kapus: Jan Marek Bryska (Redemptoris)
Gólkirály: Magyar Richárd – 12 gól (Nyíregyháza)
Legjobb játékos: Molnár Ádám (KPI)

Úgy gondolom, hogy egy tartalmas, jó élményekkel teli hétvégét tölthettünk együtt. Köszönöm mindenkinek a segítségét, különösen Francescónak, Molának, Beninek és Eriknek.

Gratulálok minden csapatnak, kiemelten a KPI csapatának a szépen csillogó ezüstéremhez. Isten adja, hogy egységben tudjunk maradni, mind egymással, mind pedig a Teremtővel!

FOTÓROVAT

Újságunkat készítve fotópályázatot hirdettünk meg a szemináriumban – ezekből 4 kiválasztott képet mutatunk most be Olvasóinknak.

Fotó: Hasap Ferenc

Fotó: Riesz Benedek

Fotó: Rátkai István

Fotó: Molnár Ádám

A KÖZPONTI PAPNEVELŐ INTÉZET NÖVENDEKEINEK NÉVSORA

I. évfolyam

Adorján Szabolcs József - Szombathelyi Egyházmegye

Horváth László - Szombathelyi Egyházmegye

Kukucska Máté - Székesfehérvári Egyházmegye

Véghseő Péter - Nyíregyházi Egyházmegye

II. évfolyam

Csiki Ferenc Patrik - Székesfehérvári Egyházmegye

Csupor Márton - Szombathelyi Egyházmegye

Farkas Ákos - Váci Egyházmegye

Hasap Ferenc - Székesfehérvári Egyházmegye

Utschalott Árpád József - Váci Egyházmegye

III. évfolyam

Finta Zsolt - Váci Egyházmegye

Mesics Richárd - Székesfehérvári Egyházmegye

Szalai Tamás - Székesfehérvári Egyházmegye

IV. évfolyam

Hümpfner Erik - Váci Egyházmegye

Kakasi Dávid Elek - Hajdúdorogi Főegyházmegye

Pongrácz Benedek - Szombathelyi Egyházmegye

Rátkai István - Szombathelyi Egyházmegye

Riesz Benedek - Esztergom-Budapesti Főegyházmegye

Urbán Gábor - Váci Egyházmegye

V. évfolyam

Bakos Áron - Székesfehérvári Egyházmegye

Illyés Dávid - Veszprémi Főegyházmegye

Molnár Ádám - Miskolci Egyházmegye

Szabó Gábor - Váci Egyházmegye

Szarka Zoltán - Kaposvári Egyházmegye

Szlama Ákos - Székesfehérvári Egyházmegye

**Kulturális és közösségi programjainknak, a
könyvvállományunk további fejlesztésének támogatását
köszönettel vesszük, hálásak vagyunk érte!**

A Magyar Egyházirodlmi Iskola bankszámlaszáma:

CIB 10700691-69426531-51200002

Centralista, A Központi Papnevelő Intézet Magyar Egyházirodlmi Iskolájának lapja

XLIX. évfolyam 2. szám, 2021. karácsony

Felelős kiadó: Molnár Ádám, MEI-elnök

1053 Budapest, Papnövelde u. 7. Tel.:06-1/318-0555.

Web: www.kozpontiseminarium.org

Tördelés: Riesz Benedek

Készült a VIRTUOZ Kft. nyomdájában

IMÁDKOZUNK SZÁNDÉKAIDÉRT!

Ha aggódsz, ha vigasztalásra, testi-lelki gyógyulásra van szükséged... Ha ilyen formában szívesen ránk bízna egy-egy szerettedet...

A Központi Szeminárium kispapjai szívesen imádkoznak bármilyen szándékodért!

Részletek honlapunkon.

TEKINTSD MEG INTERNETES FELÜLETEINKET!

Hírekkel, képekkel, videókkal, beszámolókkal és színes tartalmakkal várunk!

kozpontiszeminarium.org
facebook.com/kozpontiszeminarium
instagram: @kozpontiszeminarium

NYÍLT ESTÉK A KÖZPONTI SZEMINÁRIUMBAN!

Hív az Úr? Érdekel milyen lehet papnak lenni? Nagy szeretettel várunk nyílt estéinken!

További információk:
benedek.riesz@gmail.com

